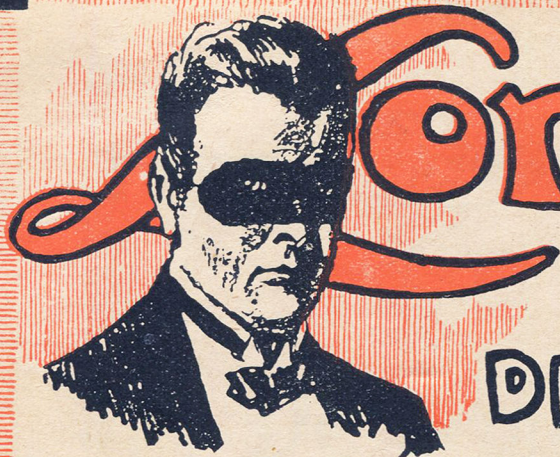

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 938

DE BRUID VAN DEN RADJA.

20 cent

Henderson stond wijdbeens en sloeg uit alle macht toe naar de keel van 't monster.

NIEUWE SERIE

De bruid van den Radja.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE SUTTI.

Vroeg in den morgen van een dag, die zeer heet beloofde te worden werden de arenden op een der hoogste toppen van het Ladakh gebergte niet weinig verschrikt door de plotse-linge verschijning van een vogel, veel machtiger nog dan zij zelve, die zich de Koningen der Lucht waanden, met hun trotsche vlucht hun geweldige klauwen, waarmede zij een volwassen schaap konden grijpen en medevoeren, en hun scherpe oogen.

De vogel was niet alleen veel grooter dan zij, maar maakte ook veel meer leven, en het zonderlinge daarbij was, dat de groote vleugels onbeweeglijk bleven.

Een paar van de stoutmoedigsten kwamen op de wieken, en verhieven zich dapper en uitdagend in de lucht, om dien indringer eens van naderbij te beschouwen, die daar op een hoogte van ruim drieduizend meter zoo trotsch door het luchtruim stevende, en de ware bewoners van deze hoogten scheen te tartten.

Maar al zeer spoedig zagen zelfs de snelsten onder deze Koningen der bergtoppen wel in, dat zij smadelijk het onderspit moesten delven tegen dezen wonderlijken mededinger, die veel

vlugger zich voortbewoog, en den spot met hen scheen te drijven.

Binnen weinige seconden was de wondervogel verdwenen, en liet de arenden achter in een toestand van groote verbolgenheid en verbijstering, zooals zij dien nog nooit gekend hadden in hun onbestreden koningschap.

Maar zij wisten dan ook niet, de trotsche adelaars, dat deze vogel huns gelijke niet was, maar vervaardigd door menschen handen, en dat zijn snelheid meer dan vijfmaal zoo groot was als de hunne!

Inderdaad, het was een lichtgrijs geschilderd, voor het grootste deel metaal en vliegtuig, met slechts een enkel vleugeldek, die daar in een ontstellende vaart door de blauwe lucht schoot, daar, waar het Ladakhgebergte langzaam begint over te gaan in de onherbergzame laagvlakte, de woestijn van Kachi.

De machine werd bestuurd door John Raffles, den geheimzinnigen avonturier, den bitter gehaten en den verafgoden zwerver, goed doende waar hij kon, en straffende waar hij moest, de schrik der politie — en het spook der boeven!

Hij was het die deze wonderbare machine had uitgedacht, en ze had samengesteld met de hulp van Charles Brand, zijn onafscheidlijken vriend en James Henderson, den reusachtigen, trouwen chauffeur die ook stuurman was, matroos en zelfs kok, als het moest.

De drie mannen hadden den nacht tevoren een vreemd avontuur beleefd, waarbij het hun gelukt was, met veel gevaar een oude tempelschat in handen te krijgen, niet ver van het plaatsje Uch, dat meer dan duizend kilometer verder naar het Westen was gelegen — maar welken afstand Raffles in weinig meer dan twee uren had afgelegd!

De drie mannen waren zeer vermoeid, door alles wat er geschied was, en Raffles besloot daarom, zoo spoedig mogelijk te landen, op een plek die daartoe geschikt was, en een bivak op te slaan.

Het spreekt van zelf dat Raffles onder een geschikte plaats verstond een plek, ver van de bewoonde wereld — en die zou hij hier in overvloed kunnen vinden. De Kachi is slechts zeer spaarzaam bevolkt, en in het centrum in het geheel niet. De Engelsche invloed gaat er als het ware in een kring omheen, met een straal van vele honderden kilometers.

Alleen de kameel en het paard zijn hier geschikt om den mensch van de eene plaats naar de andere te brengen. Gebaande wegen bestaan er niet. Wel zijn er meren, kleine en groote, maar die liggen ver van elkander verspreid.

De plantengroei is er schaarsch, behalve in de buurt van de meren, en aan den rand van de woestijn.

Nog geen kwartier geleden was de vlieg-machine den beroemden, geheimzinnigen Karakorum voorbijgevlogen, den bijna 7000 meter hoogen berg, die door den Nederlandschen onderzoekingsreiziger Visser en diens dappere, jonge vrouw is beklommen en onderzocht.

Ook was hij een der groote meren voorbijgegaan, en nu liet hij de machine langzaam en voorzichtig daen in de buurt van het Horpa Cho, welke laatste woord in de taal der Hindoes Meer beteekent.

De maan scheen heider aan een wolkenloozen hemel, en in het Oosten begon de dag reeds aan te breken. Eenig teeken van menschen was nergens te bespeuren, geen dorp, geen akker, geen enkel huis. En Raffles wist zeer goed, dat hij de nabijheid van lastige, al te veel vragende Engelsche beambten niet zou behoeven te duchten, want die kwamen in deze buurt maar heel zelden, enkele keeren per jaar, op hunne inspectietochten. Het dichtstbijzijnde

dorp bevond zich op een afstand van een tiental kilometers van het meer.

Raffles stuurde de machine over het dichte woud heen, dat het meer aan bijna alle zijden omgaf en zocht naar een plek om te landen.

Juist om dat bosch was hij wel genoodzaakt, neer te vallen op een punt, dat zeker wel een half uur gaans van het Horpa Meer verwijderd was. De landingsplaats die hij had uitgekozen was een groote, braakliggende akker, zeer goed geschikt voor zijn doel.

De Duivel der Lucht streek over de laatste boomtoppen, dook omlaag, scheen zich weer te zullen verheffen, en juist toen raakten de wielen den grond, de remmen werden aangedrukt, en binnen een afstand van nog geen 60 meters stond de reuzenvogel stil.

Aanstands verlieten de drie luchtreizigers het vliegtuig, en Brand vroeg dadelijk:

— Zullen wij hier ons kamp opslaan?

— Ja, Brand! De plek lijkt mij goed geschikt. Wij zullen in het midden van deze kleine vlakte blijven, want die is het veiligste.

— Ben je beducht voor een overval?

— Waarde Brand — ditmaal zullen de menschen ons wel niets doen, maar des te meer het wilde gedierte! Ik maak je er opmerkzaam op, dat het hier krioelt van tijgers, en wel van de grootste soort, die in pracht van teekening en afmetingen den Bengaalschen Koningstijger naar de kroon steken. Waarschijnlijk zijn er bij het meer kaaimannen, en ik spreek nog niet eens van de wilde olifanten, Jaguars en de puma's!

— Dat klinkt niet heel erg geruststellend, Mylord! zeide Henderson met een grijnslach.

— Wij zullen voorzichtig zijn James! Wij zullen een vuur aanleggen, en daar zijn de meeste wilde dieren bang voor. Om de beurt kunnen wij waken. Natuurlijk zouden wij ook in de vlieg-machine kunnen blijven, maar het zal ons goed doen, onze ledematen weer eens naar behooren uit te strekken!

Aan het werk dus, want wij hebben onze rust zeker nodig!

— Wat zijn je verdere plannen, Edward?

— Wel, ik heb ze niet veranderd, Brand! Zoodra wij zijn uitgerust, vliegen wij verder, in Zuid-Oostelijke richting, bereiken de Baai van Bengalen, steken die naar volle lengte over, totdat wij het kleine eilandje bereikt hebben, dat deel uitmaakt van den Nicobaren Groep, en waar zich een van mijn geheime schatkamers bevindt.

Met grooten spoed werd alles voor den nacht in gereedheid gebracht, die binnen weinige

uren reeds in den dag zou zijn overgegaan.

De drie-manstent werd overeind gezet want de nacht was koel matrassen werden neergelegd en haastig aten de drie mannen wat.

Het weder was zeer schoon, en zij behoefden de vliegmaschine niet te beschermen tegen een van die ontzettende plasregens, die men uitsluitend in de tropen te duchten heeft.

Henderson, de reus, zou het eerst een drietal uren waken, en dan zou de dag zijn aangebroken, en men behoefde niet veel vrees meer te kroesteren voor een overval van tijgers of andere roofdieren.

Zoo kropen Raffles en Brand dus door de tentopening, ontdeden zich van hun ongemakkelijke knielaarzen, trokken hun jassen uit — en daarmee was hun toilet voor den nacht gemaakt. Nog geen minuut later sliepen zij, even rustig, als in hun voortreffelijke bedden in het traaije heerenhuis aan de Cromwell Street te Londen.

En intusschen zat Henderson bij het knappendehoutvuur, waarop hij nu en dan nieuwe takken wierp met zijn Winchsester tusschen de knieën, op een kolossalen zwerfsteen, dien hij naderbij had geroid, hetgeen hem bijna op den beet van een woedende ratelslang was komen te staan, die onder dien steen haar schuilplaats had, en wier kop hij nog juist bijtijds met den kolf van zijn geweer had verbrijzeld.

Misschien dacht de reus wel aan het wonderbaarlijke feit, dat hij nu hier zat, in het hartje van het meest onherbergzame Indië, in dat geheimzinnige land vol romantiek, vol poëzie, en ook vol gevaren, terwijl het nog maar vier dagen was geleden, sedert hij Greta Garbo bewonderd had in een der Londensche bioscopen!

Toevallig was het een film geweest die in Indië speelde! Maar hoe zeer verschilde de werkelijkheid met dat Indië van Hollywood, samengesteld uit zorgvuldig in kassen gekweekte palmen, huizen van bordpapier en stuc, en met wilde dieren erin, die klontjes aten uit je hand!

Nu en dan liet zich eenig geritsel hooren aan den zoom van het bosch, en dan was Henderson dadelijk een en al aandacht, en tuurde scherp uit in de duisternis, die eigenlijk geen duisternis was, maar een soort van heldere schemering.

De maan zakte naar de kim, de lucht kleurde zich ijlblauw, daarna roze, en in overweldigende pracht vertoonde zich de zon boven den Oostelijken kim — dat meedoogenlooze hemellichaam, dat binnen enkele uren met ongekende

hevigheid mensch en dier, plant en bloem zou schroeien.

In de hooge boomen begonnen de kakatoes, schelkleurig en udruchtig, hun ochtendtoilet te maken. De natuur ontwaakte. We twintig apen met zeer lange staarten en sierlijk van vorm, zaten elkander na op de hooge takken, schreeuwend en vol levensvreugde.

Zeer hoog in de lucht zeilde een half dozijn flamingo's als een wig langs den hemel. Heel ver klonk het getrompetter van een olifant.

Henderson hield het een uur uit boven tijd, die hem was toegestaan, maar toen vielen zijn oogen ook dicht: hij ging Brand wekken, en strekte zich zelf op zijn matras uit, om onmiddelijk in slaap te vallen.

Twee uren later was de zon zoo hoog gestegen dat zij boven de boomtoppen uitkwam, en een half uur daarna werd het noodzakelijk, de vliegmaschine een weinig te versleepen, want de zon zou al te tel branden op het bekleedsel van de vleugels.

Raffles was ook wakker geworden, en met behulp van een kleinen kaapstander, die men met een houten paa stevig in den bodem kon slaan, slaagden Raffles en Brand erin, het vliegtuig een vijftigtal meter meer naar den boschzoom te trekken, waar het voorloopig buiten het bereik van de verzengende zonnestralen zou zijn.

Henderson had hiervan volstrekt niets gemerkt en sliep rustig door.

Maar tenslotte waren de mannen dan toch allen goed uitgerust en frisch. Een voor een gingen zij zich verfrisschen in een ondiepe kom van het meer, goed lettend op de krokodillen, want het scheen hier van deze monsters te krioelen!

Des middags rustten zij, want de hitte was onverdraaglijk geworden. Waarschijnlijk was er een onweder op komst. Zij bleven dus rustig liggen in de schaduw, maakten zich den tijd ten nutte om hunne wapens na te zien, en inspecteerden zorgvuldig alle onderdeelen van de vliegmaschine.

Zoo viel de schemering weer, en zij namen het besluit, zich vroeg ter ruste te begeven, en nog voor het kriecken van den dag op te stijgen. Brand had in den loop van den dag een sierlijk hert weten te vellen, waarvan het vleesch voortreffelijk smaakte, en een deel daarvan zouden zij bewaren. Gedroogd in de brandende zon zou het dagenlang goed blijven.

De zon was nauwelijks achter de kim verdwenen toen zij zich weder ter ruste begaven. Brand was ditmaal de eerste die zou waken.

Hij kon omstreeks drie uren daar hebben gezeten op den grooten steen, die pas langzamerhand was afgekoeld, toen hij zijn geweer wat steviger omklemde, en naar den zoom van het bosch tuurde.

Hij had gerucht gehoord in de lage struiken. Het volgende oogenblik kwam een reusachtige tijger met een paar geweldige sprongen te voorschijn, en voor Brand zijn geweer nog aan den schouder had kunnen brengen was het dier luid brullend, weder onder de boomen verdwenen.

— Zonderling — het is alsof hij ergens voor vlucht! mompelde Brand voor zich heen. Toch wonen hier geen menschen in de buurt.

Maar een oogenblik daarna stond Brand langzaam op en luisterde met de grootste aandacht. Hij had opnieuw een gerucht gehoord, maar ditmaal was het heel iets anders dan het ritselen van de droge bladeren, of het doffe gebrul van een tijger. Het was zeer wonderlijk — naar het leek op tromgeroffel. Het moest nog zeer ver zijn, en nu en dan scheen het weg te sterven, om dan weer opnieuw te worden gehoord. Een enkele maal klonken boven die klanken de schelle tonen uit van een blaasinstrument, dat dan dadelijk weer zweeg.

Brand bedacht zich niet langer, maar bukte zich naar de tentopening, en riep half luid:

— Edward! Word wakker! Erisietszonderlings gaande in het woud!

Raffles, aanstonds klaar wakker, kroop op zijn knieën naar buiten, kwam naast Brand staan, en luisterde scherp toe. Maar ook Henderson was wakker geworden, wreef de slaap uit zijn oogen, geeuwde eens duchtig, en kwam toen op zijn beurt naar buiten.

Een oogenblik daarna vroeg hij verwonderd:

— Zijn we in de buurt van een stad Mylord? Is dat geen jazz-band die ik daar hoor?

— Ik vrees dat het heel iets anders en gevaarlijkers is! antwoordde Raffles ernstig. Het geluid wordt sterker. En het komt in onze richting. Doof het vuur!

Zonder iets te vragen wierpen Brand en Henderson dadelijk steenen en zand op het vuur, dat binnen weinige oogenblikken was uitgedoofd.

De duisternis was intenser dan den vorigen nacht, want de maan was sedert eenige oogenblikken schuil gegaan achter weinige goeds voorspellende wolken.

Bijna een kwartier stonden de mannen daar bijeen op alles voorbereid, klaar om dadelijk op te stijgen met de machine, als het moest, toen een rossig schijnsel zichtbaar werd tus-

schen de hooge, slanke palmboonen, dat langzaam in kracht toenam.

— Komt mede! Ik moet zien wat dat is! zeide Raffles kortaf. Wij zullen naar den rand van de open plek sluipen. Die is geen vijftig meters hier vandaan. Het is een groot geluk dat de duisternis onze vliegmaschine onttrekt aan het oog van degenen, die daar voorbijgaan! Vlug!

De drie mannen hadden hunne geweren genomen, en ijlden in gebukte houding naar den rand van de open plek, waar zij achter het struikgewas neerknielden. Het gerommel van de trommel werd steeds duidelijker, en plotseling vertoonde zich het hoofd van een vreemden optocht onder de boomen.

Het was een stoet, die langzaam en afgemeten door het woud trok, blijkbaar langs een bestaand pad, dat vrij breed moest zijn.

Vooraan liepen de muzikanten, die met de bloote vuist heukten op koperen trommels, of bliezen op vreemde, kromme horens, die een schel geluid lieten hooren.

Vervolgens kwamen soldaten, bijna twintig in aantal, het bovenlijf bedekt met een soort harnas van brons, en gewapend met lange, flauw gekromde zwaarden. Daarop volgden fakkeldragers die harsflambouwen droegen, daarop zes priesters, in lange, witte, sleepende gewaden. Vervolgens schreden er, jammerend en weeklagend, een twaalfstal nog jonge vrouwen langzaam voorbij. Weer fakkeldragers, daarop vier mannen die een soort van baar droegen, op hunne schouders, en achter hen een prachtig gekleede slaaf, die een niet minder schoon sneeuw wit paard, prachtig opgetuigd, aan den teugel voerde.

Hierop volgden opnieuw fakkeldragers, en nu stapte met statigen, langzamen tred een zeer groote olifant voorbij. Op zijn rug bevond zich een soort van huisje zonder wanden. En onder dien baldakijn zat een vrouw, wier trekken men onmogelijk kon onderscheiden, want zij was gesluierd. Zij zat daar onbeweeglijk, met gebogen hoofd, gekruiste beenen, en de kleine handen op de borst gevouwen. Op den nek van den fraai getuigden olifant zat de geleider, donkerbruin van gezicht, met een gelen tulband om het hoofdgebonden. De stoet werd besloten door soldaten. Brand raamde dat hij op zijn minst een kwartier gaans lang was, maar dat was het gevolg van de groote open ruimte tusschen de verschillende groepen.

— Maar Mylord wat heeft dat te beteekenen? vroeg Henderson fluisterend, Het lijkt wel een optocht uit de revue!

Raffles wendde langzaam zijn gelaat naar Henderson toe, en zeide :

— Een revue is fantasie, James — en dit is bittere, verschrikkelijke werkelijkheid. Het is een Sutti!

— Een Sutti — wat is dat, Mylord? vroeg Henderson ontdaan.

— De lijkplechtigheid voor een groot man, een Radja, bij voorbeeld! Zijn lichaam ligt op die baar, door vier sterke mannen gedragen. Zij zullen hem verbranden op een brandstapel, James — en de jonge vrouw daarboven op den olifant zal zijn lot moeten deelen. Dat is een Sutti!

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar
De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

HOOFDSTUK II.

EEN SPEL MET DEN DOOD.

Een zacht sissend geluid kwam over de lippen van den reus, en zijn geweldige vuisten dreigden zijn geweer te verbrijzelen.

— Mylord maakt zeker een grapje? Dat is toch afgeschapt? Het is toch verboden door onze regeering in Calcutta!

— Het is verboden — sinds een jaar of vijftig, James. En het wordt ook niet meer gedaan — waar onze straffende hand maar reiken. Maar dat het nog altijd geschiedt, in de binnenlanden van Indië, daarvan kan ik je de verzekering geven! Bedenk dat het Hindoes zijn, die deze zaken anders inzien dan wij, James! Zij handelen volgens hun godsdienstige overtuiging. Voor hen is de dood op den brandstapel iets schoons.

— Natuurlijk als het anderen betreft, vulde Henderson grimmig den zin aan. Zij moesten er maar eens zelf toe gedwongen worden, die bandieten! Vinden die ongelukkige weduwen dat maar goed? Mylord.

— Sommigen onderwerpen zich lijdzaam, anderen verzetten zich, James. Dikwijls zijn zij heel jong — en dan is dat ontzettend afscheid van het betooverende leven het zwaarst te dragen! Maar of zij zich verzetten of niet — Brahma wil het zoo en tegen zijn voorschriften mag de geloovige Hindoe zich niet verzetten!

De stem van Henderson had een rauwen klank, en hij bedwong zich met moeite, toen hij er uitstootte:

— Maar nu zijn er lieden in de buurt Mylord, die een andere opvatting hebben van vrijen wil! Zij zijn goed gewapend met moderne geweren, zullen zij dat beestachtige, schandelijke offer toelaten?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord. Somber en strak keek hij voor zich uit. Ook hij achtte dit barbaarsche offer door een nog jonge weduwe gebracht aan een ouden, machtigen Radja, iets afschuwelijks. Maar wat viel er tegen te doen? Daarginds liep een stoet van zeker 100 menschen, en wellicht meer — en zij waren met hun drieën! Daarbij mocht de vlieg-machine niet onbewaakt achter blijven, nu de nacht weder zou aanbreken.

— Ook zij zijn bewapend met geweren, James

— zie maar!

— Zij dragen geweren, Mylord — maar het zijn ouderwetsche! Het zijn Fransche Chassepots van het jaar zeventig! Het zijn niet eens repeteergeweren!

— Ik ontken het niet, James — maar ik vrees dat zij met die ouderwetsche geweren, als zij er ten minste mee weten om te gaan, nog zeer wel hun man op drie honderd meter afstand kunnen neerleggen!

— Maar moeten wij dat dan zoo maar aanzien, Mylord? raasde de reus, en Brand moest hem snel de hand op den mond leggen want een paar leden van den optocht keken wantrouwend en spiedend den kant op van het boschje, waarachter de drie stoutmoedige mannen lagen neergeknield.

Er werd daarginds nu een soort van treurzang aangeheven, die onzegbaar zwaarmoedig en droevig klonk onder de hooge palmen. Het waren de vrouwen, die zongen. Een zestal hunner liep in een soort tragen danspas over het gebaande pad.

Eensklaps greep Brand Raffles bij de mouw, en zei zacht:

— Daar — zie eens — een tempel! Midden in het bosch!

Raffles keek in de aangewezen richting, en knikte levendig met hoofd:

— Inderdaad, een tempel, aan Brahma gewijd den oppergod der Hindoes! Die tempel moet wel goed verscholen zijn geweest onder het geboomte, dat wij hem vanuit de lucht niet gezien hebben. Het is daar, vrienden, in de onmiddellijke nabijheid van dat witte gebouw, dat de brandstapel zal worden opgericht.

— Wanneer wordt die moord gepleegd? vroeg Henderson op somberen toon.

— Dat heeft meestal plaats een uur voor zonsopgang, James, antwoordde Raffles. De nacht wordt doorgebracht met gebeden!

— En slapen toch ook zeker? vroeg Henderson gretig.

— Natuurlijk! Maar de gevangene wordt bewaakt, in een der vertrekken van het tempelgebouw. Soms zijn er een paar van haar vrouwen bij haar, maar meestal laat men haar geheel

alleen, om haar te verzoenen met den dood, die haar roept.

De oogen van den reus begonnen te glinsteren, en hij zeide, bijna smeekend :

— Als dat zoo is, Mylord, dan moet er ook een kans bestaan, dat ongelukkige schepsel te redden. Ik kan het niet uitstaan, zooals zij daar neerzat, roerloos als een beeld, onder haar sluier, haar kleine handen gevouwen over haar borst ! Zij leek mij niet veel meer dan een kind te zijn ! Mylord — laten wij toch het uiterste doen om haar te bevrijden, al moest het ons zelf het leven kosten !

Op zachten toon antwoordde Raffles :

— Als wij met ons leven die vrijheid nog maar konden koopen, James ! Maar ik zelf kan het denkbeeld niet verdragen, niets te hebben beproefd om die arme vrouw te redden. Stel je dus gerust — Wij zullen een poging wagen. Laten wij den stoet volgen, en zien wat zij doen.

Voorzichtig verlieten de drie mannen de schuilplaats, en slopen in gebukte houding en steeds op ongeveer dezelfde hoogte met den treurigen optocht mede.

Maar eensklaps liet Brand een zachten, waarschuwend roep hooren. De drie mannen stonden stil. Een blazend geluid trof hun oor. Op nauwelijks drie meter van hen, dwars over een smal voetpad, lag een groote, gevlekte luipaard die hen met zijn groenfonkelende oogen aanzag, lichtend als fosfor. Zijn lange staart zweepte zijn flanken. Het roofdier liet een dreigend gegrom hooren. De reden was duidelijk. Het had zooveen een jong hertje gevangen, en was bezig het te verslinden. De komst van die drie menschen had hem in zijn maaltijd gestoord, en het was duidelijk dat hij niet van plan was, zijn prooi af te staan.

Brand had al een greep naar revolver gedaan, maar Raffles zeide snel :

— Niet schieten ! Een schot op dit oogenblik zou ons allen noodlottig kunnen zijn ! Weet je wel waar je hier bent ?

— In een vervloekt onaangename positie ! antwoordde Brand korzelig, en in een onbevoornbaar woud !

— Mijn waarde, wij zijn op verboden terrein ! Deze grond is voor den Hindoe heilig ! Wij zijn zooveen over een lage bamboehag heengestapt, en jij hebt misschien gemeengd, dat de natuur die daar heeft geplaatst. Maar dat is niet zoo. Menschenhanden hebben haar hier neergezet. Die hag omsluit het heilige tempelsterrein, en wie het betreedt, zonder daartoe bevoegd te zijn, die is des doods schuldig !

— Prettig land ! gromde Henderson.

De luipaard was intusschen opgestaan. Hij scheen niet van plan, met zijn buit op den loop te gaan, zooals Raffles gehoopt had. Integendeel, hij hurkte neer op den grond, den bodem geeslend met zijn staart, en klaar voor den sprong.

Sneller dan men van hem had kunnen verwachten, had Henderson zich voor Brand geplaatst, die het dichtst bij het roofdier was. Het lemmet van zijn breed, sterk jachtmes blonk in het weinige licht, dat de flambouwen tot hier verspreidden.

Toen, met een onderdrukten schreeuw wierp de luipaard zich vooruit, en bliksemsnel stootte Henderson tegelijkertijd toe. Het jachtmes verdween tot aan het gevest in de keel van den luipaard, die in een laatste stuiptrekking met zijn klauw den linker arm van den reus openhaalde.

Toen viel het levenloos en zonder eenig geluid aan de voeten van Henderson, die met een grimmig lachje zijn mes met een groot palmblad droogde en weer in de scheede stak.

— Je bent gewond James ? vroeg Raffles zacht, op Henderson toetredend.

— Een schram, Mylord — het heeft niets te beduiden.

— Het bloed stroomt ! Hier met dien arm ! Die moet worden verbonden.

— Maar in dien tijd kunnen zij de vrouw dooden ! klaagde Henderson zacht.

— Daarvan is geen sprake ! Dat mag nooit geschieden, alvorens de zon weder zal opgaan. Ik zeide je dat zooveen al. Brand, het verbandtrommeltje uit de vliegmaschine, vlug !

Er verlieten slechts weinige minuten, alvorens Brand met het bliken trommeltje terugkeerde, maar de reus was nauwelijks in toom te houden, zoo zeer werd hij door ongeduld gefolterd.

En toch was het wel noodzakelijk, dat hij verbonden werd, want de diepe schrammen in zijn bovenarm bloeden sterk, Raffles zuiverde de wonden, en verbond ze.

Toen zeide hij eenvoudig :

— Wij hebben alle reden om je dankbaar te zijn, James ! Een schot zou alles bedorven hebben ! En voorwaarts nu !

De stoet was al bijna uit het oog verdwenen, terwijl dit alles voorviel. Men zag alleen nog maar den rossen gloed onder de boomen. De optocht moest nu dicht bij den tempel zijn.

Behoedzaam vervolgden de drie mannen nu hun weg, en zij behoefden niets te doen dan het smalle voetpaadje te volgen, dat zij bij

toeval ontdekt hadden, en dat zeker gebruikt werd door tempelwachters.

— Een ding begrijp ik niet, zeide Brand onder het voortgaan. Waar een tempe is moet toch ook een stad zijn! Waar is die?

— Die zal er stellig ook wel zijn Brand, maar wie weet eenige uren loopens ver — wellicht vier of vijf!

— Een stad die niet op de kaart zou staan? spotte Brand

— Dat zou minder verwonderlijk zijn, dan het jou voorkomt! Mij zou het volstrekt niet verwonderen, als er zich in de ontoegankelijke woestijnen hier en daar steden bevonden, waarvan wij Westerlingen het bestaan zelfs niet vermoeden! Vergeet je soms onze ontdekking van de stad van Koningin Shebah?

— Dat was in Afrika Edward — niet in Engelsch-Indië!

— Wat doet dat er toe? Ook in dit 'and zijn reusachtige gebieden, waar nog nooit een Westering den voet heeft gezet — hetgeen waarschijnlijk heel verstandig van den Westering is! Hij zou er niet al te vriendelijk ontvangen worden!

— Maar wij zijn hier geen driehonderd mijlen van den Karakorum die reeds beklommen is!

— Dat zegt al heel weinig! Drie honderd mijlen kan onder sommige omstandigheden een zeer groote afstand beduiden! Wat zeg ik — dertig mijlen kunnen wel eens een verschil opleveren, grooter dan eenig man, die de zaak niet met eigen oogen zag, zich kan voorstellen! Denk maar eens aan Fransch Marocco! Daarom houd ik het voor zeer wel mogelijk, dat hier ergens in de buurt een stad is. Daarbij moet je niet denken aan een verzameling huizen en straten van eenigen omvang! Het is echter zeer wel mogelijk, en ik leid dat af uit het bestaan van dien tempel, dat er hier ergens een onafhankelijk Indisch Vorst leeft, op den rand van de beschaving, in zijn prachtig paleis, omringd door de huizen van zijn gevolg, en de kazernes voor zijn soldaten! Een soort soldatenkoning dus. En juist met die lieden zullen wij nog last krijgen, wij Engelschen, als de fakkel van den opstand hier ooit opnieuw mocht worden gezwaaid! Maar nu stil — geen woord meer, want wij naderen de plek!

Inderdaad bevond de tempel zich op dat oogenblik nauwelijks tweehonderd treden verwijderd van het punt waar de drie mannen zich bevonden. Het was een niet zeer groot gebouw met een koepelvormig dak, en een trap van vijf treden, die toegang gaf tot de breede,

dubbele, uit brons gedreven voordeur.

Er was een soort voorbouw aan den tempel, door marmeren pilaren geschraagd. Overigens leek de geheele tempel wel uit marmer opgetrokken te zijn, indien men mocht afgaan op de witte kleur.

De troep had halt gehouden.

De trommelaars en de soldaten hadden zich in een kring geschaard tegenover den tempelingang, en de muziek misbaarde opnieuw oorscheurend. Ook de vrouwen jammerden, voor een deel op de treden van de trap neergelield, en verwonden zich het gelaat met scherp geslepen steenen, terwijl zij zich het hoofd met asch bestrooiden.

De drie mannen hadden een zeer gunstige plek uitgezocht, om alles te bespieden wat daar voorviel.

De flambouwen verspreidden een tamelijk helder icht. De groote olifant stond een weinig terzijde, en een paar dienaren waren juist bezig, een trap van wit geschilderd hout met een vergulde leuning aan eene zijde voor het geweldige dier te plaatsen.

Toen pas kwam er langzaam beweging in de gedaante die daar boven gezeten had.

Langzaam verhief zich de vrouw onder den baldakijn, stapte over den rand, en begon met wankelende schreden het trapje af te dalen.

— De beesten! siste Henderson. Een kind nog, zooals ik zei! Het is ongelooflijk, dat zij de vrouw kan zijn van welken man dan ook!

— De vrouw is vooral in deze streken van Indië zeer vroeg huwbaar, James! verklaarde Raffles hem. Het is volstrekt niets verwonderlijks, als meisjes van dertien jaren hier trouwen. Maar het komt ook dikwijls voor, dat zij twaalf, of zelfs pas elf jaar zijn!

— En de bruijom, Mylord? vroeg Henderson, het hoofd schuddend over zooveel mensche-lijke dwaasheid.

— Die kan vijftien jaar zijn — maar ook tachtig! Je schudt het hoofd, James, maar het gebeurt, dat verzeke ik je! Als de bruidegom maar zeer rijk is, dan dwingt hij eenvoudig de ouders van het begeerde meisje, het aan hem af te staan. En de echtgenoot van dat ongelukkige schepsel daar moet wel machtig en rijk zijn geweest, te oordeelen naar den omvang van de Sutti!

Intusschen had de vrouw den grond bereikt. Het leek een oogenblik alsof zij een dwaze poging tot ontvluchting wilde wagen. Maar aanstonds grepen twee krijgslieden haar vast, ieder bij een arm, en slepten haar half bewuste-

loos de trap op, en den witten tempel binnen.

Raffles had met ijzeren greep den arm gevat van Henderson, die vooruit scheen te willen snellen, en zeide ernstig :

— Overijld handelen zou hier niemand baten, James! Maar wij zullen dat ongelukkige schepsel trachten te bevrijden, ik waarschuw je echter dat het een spel met den dood zal

worden!

— Dan zeg ik in dit geval : Beter gespeeld en verloren, dan in het geheel niet gespeeld, Mylord ! zeide de reus eenvoudig. U kunt op mij rekenen, en ik zal zoo bedaard mogelijk blijven. Als ik maar zes van die gemeene, bruine schoeljes de hersens mag inslaan, ben ik al ruimschoots tevreden!

Wilt u Uw vriend of u zelven
een welkom. geschenk geven koop dan eer-
likken door DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK III.

IN GEVANGENSCHAP.

Zoodra de „weduwe” van den hooggeplaatsten doode in het binnenste van den tempel verdwenen was begonnen de soldaten en priesters met de samenstelling van den brandstapel.

Deze werd met groote zorgvuldigheid opgericht juist voor den tempel, op een afstand van ongeveer 25 passen. De tempel was gelegen aan een open plek in het bosch van een ovalen vorm, maar de achterzijde grensde bijna onmiddellijk aan het bosch. De palmen deden hunne lange, harde bladeren over het koepelvormige dak wuiven. Het vorderen van den bouw van den brandstapel ging vrij langzaam, want de takken ervoor moesten nog eerst gekapt worden, evenals de dunne stammen, die aan de vier hoeken in den grond werden gedreven, en die bestemd waren om al dat houtwerk bijeen te houden.

De brandstapel kon ongeveer een voet boven den grond zijn gerezen, toen er een personage ten tooneele verscheen, die de drie bespieders nog niet hadden gezien.

Het was een man, die langzaam kwam aanrijden van het breede boschpad, gezeten op een buitengewoon fraaien schimmel, en gevolgd door een viertal lieden, die er uitzagen als lijfwachten. Zij droegen een soort harnas van gepolijst koper, zeer schoone, ouderwetsche helmen van hetzelfde metaal, versierd met rijgerveeren, dij- en scheenstukken, een lang, recht zwaard, en in de rechter stijgbeugel rustte het uiteinde van een sterke speer, die zeker wel drie meter lang was.

De man op den schimmel droeg een sneeuw-wit gewaad, en een witten tulband, aan de voorzijde versierd met een karbonkel, waarvan men het schitterende zelfs op dezen afstand kon waarnemen. Zijn gelaat was bruin, maar de trekken waren niet te onderscheiden. Alleen viel op te merken, dat hij een spits geknipten, gitzwarten baard had. Aan een bandelier van gouddraad hing een prachtige, kromme sabel met een greep van bewerkt ivoor. Hij zat daar trotsch en hoovaardig op zijn prachtig paard, en het was zeer duidelijk te zien, dat hij hier te bevelen had, en de meester was.

Met de linker vuist in de zijde gesteund

keek hij naar het bouwen van den brandstapel.

Daarop steeg hij van zijn paard, dat dadelijk bij den toom gegrepen werd, door een toeschietend soldaat, en ging met langzame, plechtige schreden naar een ander deel van de open plek waar de dragers waarschijnlijk de baar hadden neergezet, ofschoon de drie mannen die niet konden zien.

Want de man in het wit hield daar stil, beoerde met de toppen van de twee eerste vingers zijner rechter hand voorhoofd, mond, en borst, en scheen toen in een gebed te verzinken.

Zijn armen rezen in de hoogte, en met uitgespreide handen scheen hij Brahma aan te roepen.

Vervolgens ging hij den tempel binnen, en zijn lijfwacht volgde hem.

Een kwartier verstreek. Toen kwam de man in den witten mantel weer te voorschijn, daalde de trappen af, zonder de jammerende vrouwen met een blik te verwaardigen, besteeg zijn paard, terwijl een der lijfwachten hem den stijgbeugel hield, en reed langzaam weder weg, door zijn mannen gevolgd.

— Een bloedverwant van den dierbaren overledene ? gromde Henderson met een korten lach.

— Geen spot, James ! beval Raffles streng. Die lieden mogen een godsdienst aanhangen, die voor ons wellicht onbegrijpelijk is — zij hebben er hun bloedverwanten niet minder lief om !

— Daaraan dacht ik niet zoo spoedig, Mylord, zeide James verlegen. Ik kan alleen maar denken aan dat ongelukkige schepse, en dat maakt mij onrechtvaardig. Geloof U dat het zijn zoon was ?

Ik houd het meer voor een neef, mitsdien de eenige van de familie, die aanwezig mag zijn bij een Sutti. Maar het gebeurt niet vaak, en meestal zijn priesters, slavinnen en soldaten de eenige, die van het gruwelijke schouwspel getuige zijn.

— Wordt die ongelukkige vrouw gebonden ?

— Neen ! Want dat zou den schijn kunnen wekken, alsof zij niet vrijwillig den dood in-

ging! Maar als zij van den brandstapel zou trachten te springen, dan zou men er haar op nieuw opwerpen!

— Afschuwelijk! steunde Brand, die verbleekt was. Ik kan mij niet denken, dat zulke dingen in dit land nog voorvallen!

— Zeer veel vaker dan wij Engelschen weten, Brand! antwoordde Raffles zacht. Er gebeuren hier nog dingen, die ten hemel schreien, maar die wij niet kunnen onderdrukken omdat ze ons niet bekend zijn. Het menschenoffer is nog lang niet overal afgeschaft, geloof dat maar vrij en in de duistere binnenlanden verricht de offerpriester met zijn geweldig zwaard nog bij iedere nieuwe maan zijn bloedig werk op het offerblok!

— Wie zijn de offers, Mylord? vroeg Henderson.

— Voornamelijk jonge meisjes, maar ook wel kinderen, James. En het ongelooflijke is, dat de ouders in verreweg de meeste gevallen met vreugde hun jongstgeborene ten offer brengen, in de vaste overtuiging, dat de goden hen zelven later met gunstbewijzen zullen overstelpen — tot in het vierde en vijfde geslacht! Maar stil — ik geloof dat het werk bijna ten einde is!

De brandstapel was op dat oogenblik tot een hoogte van bijna twee meters gerezen. Hij mat ongeveer twee meter aan de eene, anderhalve meter aan de andere zijde. Door dunne boomstammen werden de takken aan de vier hoeken bijeengehouden.

Het was op dat tijdstip bijna middernacht, maar de drie mannen waren klaar wakker — al hun zintuigen gespannen, en ieder voor zich nadenkend over het beste plan, door dien haag van bewakers heen te dringen en de ongelukkige weduwe te bevrijden uit de klauwen van die onmenselijke priesters.

Zoodra de brandstapel gereed was werden er in het rond maar op veiligen afstand kleine vuren aangelegd, en het was duidelijk te bemerken dat er een soort van bivak werd ingericht.

De soldaten hurkten bijeen, en legden hunne wapens naast zich neder. Aanstonds zouden zij zich uitstrekken, om eenige uren rust te genieten, voor de weduwe van den Radja den brandstapel zou bestijgen.

Een tweetal priesters begaf zich binnen in den tempel, en de anderen wierpen zich op de knieën neder, en spraken gebeden uit.

De trommen en de zonderlinge horens zwegen. De vrouwen echter bleven nog eenigen tijd jammeren, totdat zij uitgeput in slaap

vielen, waar zij lagen, hier op de treden van de trap, daar aan den voet van een der zuilen.

De olifant stond roerloos als uit brons gesmeed te slapen tegen den stam van een palmboom, die onder zijn gewicht boog. Dicht daarbij bevond zich het prachtige ros dat aan den doode had toebehoord — en dat over eenige uren na hem verbrand zou worden.

Het was nog geheel getoomd en het licht van de flambouwen die alle gedooft waren, op twee na, weerkaatste in het glanzend gepoetste, vuurroode marokijnleder van het tuig. Het dier was aan een piketpaal gebonden, en knabbelde rustig van het droge gras dat het wist te vinden, onbewust van zijn snel naderend einde.

Nu en dan klonk dreigend het gebrul van een tijger, wellicht aangelokt door de lucht van het paard, dat dan onrustig den kop ophief en de fijne ooren in den nek legde.

Maar de roofdieren schenen te worden afgeschrikt door de aanwezigheid van zoo veel menschen, en door de wachtvuren, want zij bleven op een behoorlijken afstand.

Ongeveer te middernacht, zeide Raffles, die eenigen tijd had nagedacht:

— Als wij het waagstuk willen ondernemen, dan zullen wij nu een aanvang moeten maken. Wij hebben op zijn hoogst drie uren voor ons, niet langer.

— Hoe komen wij den tempel binnen? zeide Brand.

— Dat is juist de grootste moeilijkheid! Er valt natuurlijk niet aan te denken, langs die wachtvuren te komen aan de voorzijde, en langs die troepen slapende soldaten. Want helaas zullen zij wel niet allen slapen en het is voldoende, dat een er van wakker is, en ons ziet, om alles te doen mislukken — waarschijnlijk ten koste van onze halzen! De Radja is hier almachtig, en zal zich al bitter weinig bekommeren om het Engelsche gezag, dat hij nooit erkend heeft!

— Laten wij dan een grooten boog beschrijven Mylord, en zien of wij aan de achterzijde van den tempel een gaatje vinden om binnen te sluipen!

— Dat is de eenige manier James. Helaas hebben deze tempels slechts een enkelen ingang, en de ramen zijn zeer smal en hoog aangebracht. Echter — het moet nu eenmaal gewaagd worden.

— En de vliegmaschine? vroeg Brand.

— Niemand onzer is hier te missen — wij moeten dus maar hopen, dat de wilde dieren er niets aan zullen vernielen! Dat menschen er

komen is volkomen ondenkbaar. Die tempel is gelegen aan een boschweg, die niemand zonder noodzaak zal verlaten. En voorwaarts nu!

De moeilijke tocht begon.

De drie mannen moesten in een boog om het kamp van priesters en soldaten heengaan, en tot tweemaal toe, moesten zij doodstil staan omdat op eenigen afstand een tijger als een schim voorbijsloop, die hen gelukkig niet opmerkte, en zich waarschijnlijk naar een drinkplaats begaf aan het meer.

Het duurde bijna een vol uur, alvorens zij na een bezwaarlijken tocht dwars door de rimboe en telkens genoodzaakt zijnde om het zware kapmes te gebruiken, de achterzijde van den tempel door de boomen zagen schemeren.

Onmiddellijk zag Henderson dat Raffles het al weder bij het juiste eind had gehad. Een deur was nergens te bespeuren, en de weinige vensters waren zoo smal, dat men er nauwelijks de hand doorheen kon steken. Het waren eigenlijk niets meer dan eenvoudig lange gleuven in den muur, en de onderkant ervan was zeker twee meter boven den grond.

Het eenige voordeel was dat de achterzijde van den tempel blijkbaar niet werd bewaakt!

Nergens althans viel eenig spoor van leven te bekennen.

Van de goed verborgen plek waar zij zich bevonden konden Raffles en zijne vrienden ongestoord en ongemerkt den toestand opnemen.

Raffles kroop nog wat verder naar voren, tot verder gaan gevaarlijk zou worden, en nam het gebouw aandachtig op.

Toen hij terugkeerde, stond zijn gelaat ernstig, en hij zeide hoofdschuddend:

— Ik vraag mij af, hoe wij er in moeten **slagen**, die nauwe openingen te verwijden!

— Gaat het niet met ons houweel, Mylord? **Het** zijn toch zeker maar steenen?

— Het zijn zware rotsblokken, vierkant gehakt, James — en aan de buitenzijde bekleed met dikke platen marmer! En dan — de eerste slag van zulk een houweel zou ons verraden!

— Laten zij maar opkomen! zeide Henderson woest.

— Dat is dwaasheid, James, zeide Brand hoofdschuddend. Tegen een honderdtal bewapende lieden kunnen wij volstrekt niets aanvagen. Het werk zou ook op zijn minst een half uur in beslag nemen!

— Laten wij dan het ding met een van onze handgranaten opblazen, mijnheer Brand, prevelde Henderson, gemarteld door het denkbeeld, **dat daar binnen een jonge, weerlooze, on-**

schuldige vrouw den vuurdood moest afwachten. Wij moeten nog van die dingen in een kist aan boord van de vliegmaschine hebben.

Raffles keek den braven kerel met zijn doordringende, grijze oogen stak aan, en zei:

— Het is duidelijk, James, dat je niet geregeld meer kunt denken, ten gevolge van je opwinding. Misschien zouden wij kans zien, met drie of vier van die kleine bommen den tempel te vernielen, ofschoon ik dat betwijfel, want daartoe zijn zij niet krachtig genoeg — maar je schijnt te vergeten, dat met den tempel ook degenen die er binnen zijn zeer waarschijnlijk ten onder zouden gaan!

Handenwringend boog de reus het hoofd, en zeide zachtjes:

— Gij hebt gelijk, Mylord, gij hebt honderdmaal gelijk, maar het is sterker dan ik, ik kan het denkbeeld nog niet aanvaarden, dat dat arme schepsel zoo afschuwelijk gepijnigd zal worden.

— Wij verkeerden in denzelfden toestand, James maar wij laten ons niet door onzen afkeer, onze afschuw verblinden! Wat je voorstelt is onmogelijk. Slechts met list, moet ik wel vreezen, zal hier iets te bereiken zijn. Wij hebben nog twee uren voor ons — wij moeten trachten, iets te verzinnen! Jullie beiden blijft hier wachten, ik ga den toestand aan de voorzijde van den tempel eens opnemen. Wie weet biedt zich een gelegenheid aan, die wij te baat kunnen nemen. Blijf precies op dezelfde plek, en verlaat ze in geen geval. Let ook op de teekens die ik geef. Binnen een kwartier hoop ik terug te zijn! Wellicht ontdek ik ook een keldergat, of iets dergelijks! Tot ziens!

En Raffles kroop weg in de duisternis, zonder te weten, dat het nog vrij lang zou duren, voor hij inderdaad zijn trouwe vrienden zou terug zien....

Hij liep in gebukte houding voort, nu en dan stil staande om te luisteren, tot dat hij ter rechter zijde van den tempel was gekomen. Deze kant werd flauwtjes beschenen door het licht der twee flambouwen, die op eenigen afstand aan ijzeren stangen waren bevestigd, die met het gepunte uiteinde in den grond waren gestoken.

Ter hoogte van den grond meende hij in het witte marmer een donkere plek te zien. Zou dat wellicht een keldergat zijn, slechts door een paar tralies beschermd?

Voorzichtig kroop hij naderbij om het te onderzoeken. Maar nauwelijks had hij de open

ruimte bereikt, naast den tempel of een doordringende schelle waarschuwingskreet deed hem ophouden. Op vijf passen afstand was een donkere gedaante opgesprongen, die verborgen was geweest in de schaduw van een palmboom, en snelde met opgetrokken zwaard op Raffles toe. Met een onwillekeurig gebaar tastte Raffles naar zijn revolvertasch. En toen bleef hij roerloos, doodstil staan, met over elkaar gekruiste armen — de tasch was ledig! Waarschijnlijk was, tijdens zijn kruiptocht door de doornige struiken, het wapen door een van die taaie takken gegrepen en uit den holster geschoven, zonder dat hij er iets van gemerkt had.

De Hindoe, ziende dat de blanke geen weerstand bood schreeuwde iets, maar dat was niet niet meer noodig, want Raffles zag zich dadelijk omsingeld door een zestal soldaten, die allen hun zwaarden hadden getrokken, breed en vlijmscherp.

Hij had nog zijn dolk, maar hij wist zeer goed dat hij daarmee niets kon aanvangen.

Luid en doordringend klonk zijn stem:

— Ik ben gevat, vrienden, maar zij doen mij niets, de Hindoes! Tracht mij te volgen, en red in ieder geval de vliegmaschine!

Raffles had de woorden uitgeschreeuwd in de geheime taal, die alleen Brand verstond, en zelfs al hadden de Hindoes Engelsch gekend, wat al heel onwaarschijnlijk was, dan nog zouden zij niets hebben begrepen van dien uitroep, die zij eenvoudig beschouwden als een reeks angstkreten!

Het volgende oogenblik was Raffles gegrepen, zijn armen werden met een sterken lederen riem op zijn rug vastgesnoerd, en haastig werd hij voortgedreven langs het breede pad, dat zooeven gevolgd was door den trotschen ruiter in zijn wit gewaad en zijn vier volgelingen.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK IV.

AMINDA.

De hemel begon zich in het Oosten een weinig te verhelderen, en plotseling, geheel onverwacht werd de rust rondom den tempel verbroken, en de koperen trommen werden geroerd door een aantal bruine vuisten.

De zonderlinge trompetten deden hun schrille klaagtonen hooren.

De priesters ontwaakt uit hun slaap, verhieven zich langzaam, en begonnen hunne gebeden te mompelen, het gelaat naar het Oosten gekeerd.

Onder de palmen echter heerschte nog een diepe diuisternis, slechts verlicht door het schijnsel der flambouwen.

De rouwdraagsters ontwaakten uit haar korten slaap, kwamen langzaam overeind, vervulden opnieuw de lucht met hun weelachten.

Door iemand die onzichtbaar bleef werd luid op een bronzen gong geslagen, en het geluid dreunde ver onder de boomen voort, en stierf met een klagende klank weg. De soldaten begonnen weder een zeer wijden kring te vormen, tegenover den tempel. Duister en onheilspellend verhief zich de groote brandstapel vlak voor den ingang.

Vier soldaten hadden zich aan de hoeken geplaatst, met de lans in de vuist.

Dit alles zou zeker een zeer schoone indruk hebben gemaakt onvergetelijk en indrukwekkend als men slechts de gedachte had kunnen prijsgeven, dat dit alles bedoeld was om een jong leven te vernietigen.

Terwijl het geluid van de trommen in kracht toenam naderden langzaam en afgemeten vier mannen, geheel in het wit gekleed, de kleur van den rouw dus, die op hun sterke schouders de vergulde baar droegen, waarop het lijk van den Radja lag uitgestrekt.

Want dat het een hooggeplaatst persoon moest zijn, bleek wel uit de pracht van de gewaden, het aantal der rouwdragers, en de kostbaarheid van de baar, kunstig besneden, en bedekt met zijden langafhangende kleeden.

Plechtig werd het lichaam naar den brandstapel gedragen, en zes soldaten hieven het verstijfde lijk hoog boven hunne hoofden, en legden het neder op den brandstapel. De oeh-

tenwind deed eventjes de lange haren van den sneeuwvitten baard, die tot bijna aan den gordel reikte, opwaaien.

Het lijk was geheel gekleed, en droeg zelfs den gordel van gouddraad en alle sieraden, welke de vorst in zijn leven placht te dragen.

Eenige minuten verstreken, toen beklommen de priesters langzaam de weinige treden, die naar de tempeldeur voerden, en stelden zich ter weerszijden op den drempel op.

Met een grooten, gouden sleutel opende de opperpriester, een rijzig man met een goevenden baard en een zeer grooten tulband op het hoofd de deur van den tempel, en trad er binnen.

Luider en luider klonk het geweeklaag van de vrouwen, luider het gedreun van de trommen en de klaagtonen van de kromme horens.

Met de opperpriester waren de klaagvrouwen mede naar binnen gegaan, en een paar minuten bleven allen roerloos in dezelfde houding.

Toen verscheen de jonge weduwe, ondersteund door den opperpriester, en zij leek wel heel klein en nietig, zooals zij daar, half bewusteloos, aan zijn zijde voortging.

De sluier was teruggeslagen, en men kon nu haar schoon, regelmatig gelaat zien, dat heel licht bruin was — maar nu aschvaal van doodsangst en ontzetting.

Een oogenblik bleef zij wankelend stil staan, op het zien van den noodlottigen houtstapel, maar met zacht geweld voerde de opperpriester haar de treden af, en met oorverdovend geraas lieten de trommen zich hooren, om het gegil van het slachtoffer te overstemmen, wanneer aanstonds de schroeiende vlammen hun werk zouden doen.

Zooals zij daar liep, de ongelukkige weduwe, die misschien nimmer waarlijk echtgenootte was geweest, geleek zij meer op een kind, dan op een volwassen vrouw. Zij droeg een van haar schoonste gewaden, van zilverachtig blauwe zijde, bestikt met figuren van zilverdraad. Het daalde tot bijna aan haar enkels af, fijn en teer, en omgeven door gouden banden, even als haar lichtbruine armen boven den elleboog en om den pols.

In het gitzwarte haar waren witte bloemen

bevestigd. Zoo zag zij er uit als een bruid die naar het altaar zal worden gevoerd — maar dat altaar was een brandstapel.

Terwijl de klaagvrouwen opnieuw uitbarstten in hartverscheurende jammerklachten voerde de opperpriester de ongelukkige langzaam naar den brandstapel, terwijl hij als beschermend zijn arm om haar tengere schouders geslagen had. De zwarte oogen van de jonge vrouw keken met een uitdrukking van doodelijke ontsteltenis strak voor zich uit, naar den stapel takken, naar den soldaat met zijn takkel. En naar de stille gedaante daar boven, en het lichte opwaaien van den sneeuwitten baard.

Een tweede soldaat plaatste een kleine ladder van bamboe tegen den brandstapel, en plaatste zich terzijde om de ongelukkige vrouw bij het opstijgen te helpen.

Terwijl luider en luider de gebeden van de priesters klonken, en de trommelaars als waanzinnig op hunne instrumenten beukten, plaatste het slachtoffer, na een laatste wanhopige poging om zich te verzetten gedwee haar kleinen voet op de onderste trede van het laddertje. Het scheen dat zij zich geschikt had in het onvermydelijke

Maar op dat oogenblik geschiedde er iets onverwachts, zoo plotseling dat niemand van de omstanders goed begreep wat er eigenlijk voorviel, alvorens alles gedaan was.

De soldaat die de flambouw vasthield had die met kracht op den grond geworpen vlak voor de voeten van den opperpriester die ontwaan een stap achteruit deed, en daarbij het slachtoffer moest loslaten.

De man greep haar onmiddellijk met zijn linker arm vast en slingerde haar over zijn schouder.

De soldaat bij het laddertje, zeker meenende dat zijn makker plotseling krankzinnig was geworden, wilde een houw naar hem doen met zijn zwaard, maar de ander lichte zijn rechter voet op, en plantte hem dien met zooveel kracht in het maagkuiltje dat de soldaat achterover tuimelde, en buiten kennis bleef liggen.

Met zijn lichte last op den schouder rende de zonderlinge soldaat, een boom van een kerel, en zeker wel een hoofd grooter dan de grootste van alle krijgers die daar bijeen waren over de open plek voor den tempel naar den woudzoom.

Een der soldaten slaakte een kreet van dolle woede, velde zijn lans, en trad hem in den weg.

Maar er kraakte een schot aan den woudzoom, en de man viel plat voorover. De soldaat bleef doorsnellen, zoo snel hij maar kon, en met een ruk van het hoofd wierp hij den lastigen bronzen

helm af, die eigenlijk wat te klein voor hem was en hem hinderde.

Er kwam een bos rossig haar te zien, dat alles behalve dat van een Hindoe was. Wat de vrouw betreft — zij was bewusteloos geworden, van schrik en ontzetting, en toch voelde hij haar last bijna niet.

Het is onmogelijk, de dolle woede te beschrijven van de Brahma-priesters, die zich daar hun prooi zagen ontgaan, op hetzelide oogenblik dat het offer zou worden gebracht!

Een hunner had in zijn toorn de lans uit de hand van een der soldaten gerukt, en wierp die den vluchteling uit alle macht achterna. Hij miste hem op een streep na, en de zoogenaamde soldaat bereikte hijgend maar zeer voldaan den rand van het bosch, en onder de boomen vond hij Brand, die hem haastig toefluisterde

— Tot dusverre ging het prachtig! Maar nu zoo vlug als wij maar kunnen naar de vlieg-machine! Over een uur is het dag, en dan zullen wij kunnen zien, en misschien ontdekken waarheen men Mylord heeft gebracht! Ben je vermoed?

— Welnee, Mijnheer Brand! antwoordde Henderson onder het voortloopen lachend. Het arme schaap weegt bijna niets! Als het vijftig kilo is, zal het mooi zijn! Volgen ze ons?

Brand wierp een blik door de boomen heen achter zich, en antwoordde:

— Ja, een viertal soldaten komt hierheen! Laten wij voortmaken, zij hebben vuurwapens bij zich naar het schijnt.

De twee vluchtelingen hadden een voorsprong van hoogstens vijftig meters, maar hun voordeel was, dat de boomen dicht op elkander stonden, dat het hier nog zeer donker was, en dat zij zich begaven in de richting van de groote vlakte, den braakliggenden akker, waar de soldaten hen wel niet zouden zoeken, daar de vluchtelingen hier niet beschermd zouden zijn door het geboomte.

Gelukkig hadden zij snel het voetpad teruggevonden, en volgden dit haastig, waarbij Brand de achterhoede vormde, met een revolver in iedere hand — want het toeval had hem het wapen van Raffles op geen vijf passen van de plek waar de drie mannen zich bevonden hadden, doen terug vinden.

Maar tot zijn onuitsprekelijke vreugde zag hij dat de achtervolgers nog altijd den zoom van het bosch volgden, en hen op een geheel andere plek zochten dan waar zij zich bevonden.

Binnen enkele oogenblikken hadden zij den rand van de vlakte bereikt. Hier, waar geen boomen stonden, was het lang niet zoo duister

als in het bosch, dat zij zooeven verlaten hadden. Over een kwartier zou de dag zijn aangebroken.

Maar plotseling stond Brand stil. In het midden van het veld was duidelijk de gedaante te zien van de vliegmaschine, die daar als een slapende vogel rustte. Maar onder een der vleugels bewoog zich iets! En eensklaps zag Brand het fonkelen van twee groote, groene oogen.

— Een tijger! fluisterde hij.

— Is het hem in zijn hoofd geslagen? gromde Henderson woedend. Denkt hij dat de vleugel van onze machine een afdakje is? Schiet hem neer, mijnheer Brand! Wij hebben geen tijd te verliezen met praatjes!

— Ten eerste heb ik geen geweer, James, en ten tweede zou een schot op dit oogenblik onmiddellijk die bruine kerels hier brengen, en dan zouden wij geen tijd hebben om op te stijgen!

Henderson gaf geen antwoord. Hij liet zijn lichten last van de schouders glijden, en gaf dien over aan Brand, die hem verbaasd aanzag.

— Wat wil je doen? vroeg hij ongerust.

— Dien indringer afmaken, mijnheer Brand! En omdat er niet geschoten mag worden — zal ik het hiermee doen!

En Henderson trok het breede, blinkende zwaard uit de scheede, dat bij zijn uitrusting als soldaat behoorde, dat op zijn minst zes pond woog, maar dat hij behandelde, alsof het een pennenmesje was!

— Je bent krankzinnig! fluisterde Brand verschrikt. Wat wil je met dien sabel tegen een tijger beginnen?

— Mijnheer Brand, Mylord heeft mij wel verteld, dat de Sikhs alleen met hun yatagan gewapend, een tijger aandurven! En dat zou ik niet kunnen met een ding dat tweemaal zoo lang is?

— Jij bent niet geoefend als die lieden op dergelijke gevechten, en je bent al aan den linker arm gewond!

— Ik zal mijn rechter arm gebruiken, mijnheer Brand! Vooruit — die snoeshaan moet daar weg, anders kunnen wij niet opstijgen!

Men zal begrijpen dat de twee mannen tijdens die korte gesprek niet hadden stil gestaan, maar hun snelle vlucht hadden voortgezet.

Het was op dit oogenblik dat de jonge vrouw weer tot zich zelf kwam, en met groote, verschrikte, verwonderde oogen om zich heen zag.

— Wees maar niet bang, madame, zeide Brand hoffelijk, zoodra hij zag dat de jonge vrouw weer was bijgekomen. Wij zijn vrienden

van U.

— Dat moet wel zoo zijn, anders zoudt U dit gevaar voor mij niet hebben durven loopen! zeide de jonge vrouw op zachten toon en in onberispelijk Engelsch.

— Maar zij zitten ons op de hielen! vervolgde Brand. Kunt U zich even staande houden? Er is daar een tijger, die onze vliegmaschine niet schijnt te willen afgeven!

— Niet schieten! Als het te vermijden is, dan vooral niet schieten, fluisterde de jonge vrouw ontzet. O ik smeeek U om mij te doden, voor ze mij weer in handen krijgen!

Brand gaf geen antwoord. Al zijn aandacht was nu bepaald bij den strijd. Hij zelf had zijn groot mes getrokken om Henderson te kunnen bijstaan. Doodsbleek zag hij, hoe de reus onbevreesd den tijger tegemoet trad, die zich dof-grommend gereed scheen te maken tot den sprong. Zijn lippen waren teruggetrokken van zijn verschrikkelijke slag tanden, en hij blies als een kat, met groenbliksemende oogen.

Henderson stond wijdbeens, op ongeveer drie meters van den tijger, en toen het hem te lang duurde wierp hij met de linker hand met kracht een steen naar het dier.

Ineens was de tijger overeind, en nam zijn sprong. Sneller dan men van zulk een zwaren kere verwacht zou hebben, week Henderson een weinig terzijde, en sloeg uit alle macht toe met het vlijmscherpe, zware wapen, naar de keel van het monster.

En hij had raak geslagen! Zonder het minste geluid te geven, in zijn laatsten sprong geremd, viel de tijger neer. Het zwaard had hem den kop bijna volkomen van den romp gescheiden. En het was een der grootste tijgers die Brand ooit gezien had!

Hij verloor echter geen tijd meer, en drong aan:

— Aan boord! Aan boord! vlug wat! Gij behoeft niet bang te zijn, madame — het is natuurlijk volkomen vreemd voor U, maar ik verzeker U dat het ongevaarlijk is!

— Ik ben volstrekt niet bang, zeide de jonge vrouw glimlachend, en met den voet op het stalen laddertje naar de kajuit. Ik heb herhaaldelijk in vliegmachines gezeten!

Brand voegde de verbazing op het hooren van deze mededeeling bij die, welke hij ondervonden had, toen de weduwe van den Radja voortreffelijk Engelsch bleek te kennen, en hielp haar zwijgend instappen. Henderson volgde. Hij zelf was de laatste, en hij nam onmiddellijk achter het stuurwiel plaats.

Toen echter wendde hij zich hoffelijk om,

stond halverwege van zijn zetel op, zoo goed als dat in de nauwe ruimte ging, en stelde zich zelf en Henderson voor :

— Mijn naam is Charles Brand, secretaris van Lord William Aberdeen, Londen ! De man die U redde heet James Henderson, en hij is, behalve chauffeur, ook nog een held !

— Dat is hij ! bevestigde de jonge vrouw zacht, en haar fluweelzwarte oogen keken vol dankbaarheid naar den reus, die bloosde als een jong meisje. Ik heet Aminda, en de Radja van Sindra was mijn echtgenoot.

Brand boog hoffelijk, maar Henderson vroeg nieuwsgierig, terwijl de schroef begon te wentelen :

— Neemt U mij niet kwalijk, mevrouw, maar hoe oud was mijnheer Uw man ?

— Drie en tachtig jaar ! antwoordde het

jonge weeuwtje glimlachend.

Henderson nam de jonge vrouw een oogenblik peinzend op, en kwam toen met vasten stem tot het besluit :

— Dan had de oude heer toch ruim den tijd gehad, om te begrijpen, dat hij voor U wel een beetje te bejaard was ! Hij had Uw betovergrootvader kunnen zijn !

Misschien wilde hij nog meer protesten doen hooren, maar de schroef begon met oorverdovend lawaai de lucht te geeselen, de Duivel der Lucht kwam in beweging, de wielen raakten los van den bodem, en het toestel verhief zich in de lucht, juist toen de achtervolgde soldaten aan den rand van de vlakte verschenen, en in machteloze woede hunne lange lanssen het vliegtuig achterna wierpen.

Lord Lister kwam zag en..... stak een Dubec-sigaret op

HOOFDSTUK V.

OP WEG.

Bijna een uur ver werd Raffles, zonder aan verzet ook maar te kunnen denken, meegevoerd door het woud steeds langs den gebaanden weg, dien de stoet had gevolgd, en zonder dat er een enkel woord gesproken werd.

Een paar malen hadden zijn bewakers op fluisterenden toon enkele woorden met elkander gewisseld, maar ofschoon hij verscheidene Indische dialecten zeer goed sprak en verstond, had Raffles niet kunnen opvangen, wat zij zeiden. Maar de blikken die zij hem daarbij hadden toegeworpen beloofden weinig goeds!

Plotseling hield het woud op, en het licht van de zon, die zooveen was opgekomen, bestraalde een volledig kamp, bestaande uit een tiental groote tenten. Er waren ook wagens, met vier even groote wielen, waarvan de spaken en vellingen verguld waren. Eenige van die wagens hadden een soort kap, die geheel kon worden afgesloten. Zij herinnerden Raffles levendig aan de reiswagens der middeleeuwen, zooals de edelen en de rijke burgers die gebruikten.

Er waren eenige werklieden of slaven in dat kamp, die zich bezig schenen te houden met het afbreken van een der grootste tenten, die bijzonder fraai was, versierd met gouden kwasten, en met een zijden standaard na zijn ingang, die op den morgen wind uitwapperde, en op welks wit veld, driehoekig van vorm, een klimmende leeuw was afgebeeld, uit gouddraad gestikt.

Eenige paarden stonden aan piketlijnen, en graasden rustig. Het was duidelijk dat men bezig was, hier alles in gereedheid te brengen voor het opbreken van het kamp.

Raffles leidde hieruit af, dat het doel van de tocht nog veel verder was, en dat allen die naar den tempel waren getrokken, in wagens en te paard naar hier waren gekomen.

Terwijl eenige soldaten hem omringden, liepen twee anderen het kamp binnen, en spraken snel en opgewonden met de slaven, die met het afbreken van de groote tent bezig waren.

Na een oogenblik keerde zij terug, en zeiden op luiden toon tot de anderen :

— Onze meester is reeds naar Mandrapora verder gegaan.

Ditmaal had Raffles het goed verstaan. Hij kende den naam Mandrapora, door hem enkele malen te hebben hooren noemen. Het was de hoofdstad van een lachwekkend klein rijkje — maar dat in zijn geheel toebehoorde aan den Radja. Hij was een onafhankelijk vorst, en zelfs geen rekenschap verschuldigd aan het Engelsche Bestuur — behalve dat hij belastingen moest opbrengen. Die werd met de grootste moeite geind, want Mandrapora lag ver van eenig spoor wegstation, weken reizen zelfs, aan den rand van den woestijn ongeveer tusschen de stad Barkhalu en het Horpa Meer.

De Radja had daar als het ware onbeperkt gezag, en kon met zijn onderdanen, ongeveer twintig duizend in getal, doen en laten wat hij verkoos. Hij was slechts verplicht, een zeker percentage van de mannelijke bevolking als soldaat aan het Engelsche Leger af te staan — en belasting te betalen zooals reeds gezegd. Men verhaalde elkander wonderen van zijn onmetelijke rijkdommen. Die verhalen hadden den ouden Radja betroffen wiens lijk thans op den brandstapel lag. Zijn neef nu, had al die rijkdommen geerfd, en trad nu in zijn plaats op als onbeperkt heerscher over dat kleine rijkje dat eigenlijk alleen maar uit de hoofdstad Mandrapora bestond — en uit eenige honderden vierkante kilometers onontgind gebied, maar waarvan men zeide, dat zij nog rijk moesten zijn, aan goud- en zilvermijnen.

Even werd er beraadslaagd en daarop beval de aanvoerder der soldaten een soort van sergeant, een der reiswagens gereed te maken.

— Ik heb liever een paard! zeide Raffles rustig.

De man keek hem zeer verwonderd aan, en vroeg toen langzaam :

— Je spreekt dus onze taal, christenhond?

— Dat doe ik — maar je kunt er die benaming gerust aflaten! De oogen van den soldaat bliksemde, en hij riep :

— Je hebt den heiligen tempelgrond betreden, *gjaur!* Daarop staan zware straffen! Onze-

Meester zal dat beslissen. Wij gaan er nu heen.

— Maar het liefst op een paard! hernam Raffles rustig. Die wagens zien er zeer schilderachtig uit — maar helaas hebben zij geen veeren, en naar wat ik hier van de wegen gezien heb, geloof ik niet, dat het reizen daarover in zulk een schokkend voertuig tot de aange-name uitspanning behoort!

De aanvoerder van het troepje scheen een oogeblik met zich te rade te gaan. Toen bedacht hij zeker dat er moeilijk een wagen gemist kon worden, die slechts door een persoon gebruikt zou worden, en hij zeide kortaf:

— Je zult een paard hebben, giaur! Maar denk niet dat het ontvluchten je daardoor gemakkelijker zal worden. Een verdachte beweging, en je bent des doods.

Hij wenkte, en een paar slaven kwamen aanloopen. Ook de soldaten waren op deze plek waarschijnlijk allen te paard gekomen, want het duurde niet lang, of men bracht hun rijdieren aan, die nu gezadeld werden. Daarop werd er een paard voor Raffles uitgezocht, en Raffles bemerkte glimlachend, dat men zeker niet het beste en snelste had gekozen. Hij zeide echter niets, en keek rustig toe hoe het gezadeld werd, na de geweldige trems, die het in den bek kreeg, en naar de lastige, onpraktische stijgbeugels. Bij dat alles werd hij nauwkeurig bewaakt door drie soldaten.

Hij begreep wel dat de nieuwe Radja aanstonds was verder gereisd naar zijn hoofdstad, en niet aanwezig had willen zijn bij het brandoffer. Dat teek hem een gunstig teeken. Hij had niet durven breken met het duizenden jaren oude gebruik, maar hij had er ook niet zelf bij tegenwoordig willen zijn — hij was dus geen bloeddorstig, harteloos tyran. Voor dat betreden van den heiligen tempelgrond zou hij hem wel dus niet het hoofd laten afslaan!

Het duurde vrij lang voor alles was gereed gemaakt voor de reis, die blijkbaar een dag in beslag zou nemen, op zijn minst, want een pakpaard kreeg levensmiddelen en een tent te dragen. Dat bewees dat men onderweg althans eenmaal zou moeten overnachten.

Maar eindelijk konden dan toch allen te paard stijgen. Raffles moest men daarbij helpen, want de aanvoerder stond er op, dat zijn handen op zijn rug gebonden bleven. Hij kon zijn paard dus niet besturen, behalve met de knieën, maar het dier liep rustig mee tusschen zijn rasge-nooten, en gevoelde blijkbaar dadelijk, dat het een goed ruiters op zijn rug droeg, al kon die dan zijn handen niet gebruiken.

De tocht was begonnen. De kleine troep,

thans uit zes ruiters bestaande, verliet het kamp aan de Noordzijde, en spoedig hield ieder spoor van een weg op.

Men moest weder door een bosch trekken, hetgeen uren duurde, en toen de kleine troep eindelijk den boschzoom bereikte, en de halve duisternis onder de hooge palmen achter zich liet, keek de aanvoerder van de afdeeling soldaten met verbijsterde, woedende en toch ook bewonderende blikken naar Raffles, die zeer kalm zijn paard bestuurde — met zijn beide vrije handen.

— Je hebt je dus weten te bevrijden, blanke? vroeg hij dreigend.

— Ik ben zoo vrij geweest! Dit is wel zoo gemakkelijk — en voor vluchten behoef je niet bang te zijn! Ik heb geen wapens, ik heb geen dekking, ik heb geen voedsel — ik zou mij dus niet tegen de wilde dieren kunnen verdedigen, en spoedig moeten verdwalen!

De aanvoerder scheen iets voor dat argument te gevoelen, want hij bromde iets in zijn pikzwarten baard, en vroeg toen, half nieuwsgierig, half toornig:

— Hoe deed je het? Er is niemand die zoo een knoop kan leggen als de man die je boeide!

— Heel eenvoudig — het koperen beslag aan den achterkant van het zadel had een weinig los gelaten, ik heb het nog wat verder omgebogen, en aan den karteligen rand heb ik, onder de bescherming van de schemering in het woud het touw stuk geschuurd.

De aanvoerder monsterde Raffles even, en vroeg toen:

— Hoe kwam je op deze plek? Was je alleen?

— Ik was alleen! antwoordde Raffles rustig, en besloten om die lieden niet noodeloos op het spoor van zijn beide vrienden te brengen. En hoe ik hier kwam? Laten wij zeggen door het toeval!

— Je spreekt onze taal zeer goed. Je moet dus ook onze gebruiken en gewoonten kennen. Je moet geweten hebben dat het terrein verboden was, behalve voor de ingewijden, en zeker voor de christenhonden!

— Ik wist het, zeide Raffles kalm. Ik wilde de jonge vrouw redden! Daarom betrad ik het verboden gebied.

De zwarte oogen van den aanvoerder schitterden onheilspellend, toen hij Raffles toebeet:

— Dat zou je gewaagd hebben? Het zou je het hoofd hebben gekost, jij blanke hond!

Raffles zweeg. Zijn oogen waren omhoog gericht. Hij zocht den blauwen hemel af, of daar soms niet een zilverachtig grijs stipje te zien zou zijn...

Maar niets dan enkele kleine, sneeuw witte wolkjes die wegdreven naar het Westen. De zon blakerde aan den hemel, en Raffles had zich van een paar groote bladeren een soort van hoofddekseel gefatsoeneerd, om zijn hoofd tegen dien brandenden zonnegloed te beschermen. Zijn eigen, slappe hoed had hij verloren.

Het liep naar den middag, toen een der soldaten, die zich had omgewend, een kreet slaakte, en met zijn lans naar het Zuiden wees.

In de verte scheen een stofwolk over de vlakke te rollen, in hunne richting. Met scherpe stem gebod de aanvoerder halt. Aller aandacht was zoo strak op dat naderende wolkje gevestigd, dat Raffles toen gemakkelijk had kunnen ontvluchten. Hij dacht er evenwel geen oogenblik aan. Hij zou zeker jammerlijk hebben moeten omkomen in die woesteny van zand en dorre struiken, zonder water, zonder voedsel en zonder wapens. Terugkeeren naar de plek waar de vliegmaschine zich bevonden had was waanzin, want de beide vrienden waren daar stellig niet meer. En al was dat wel zoo — hoe zou hij ongezien over de vlakke komen, en het er levend afbrengen? De paarden hadden al vier uren geloopt, bijna steeds in draf of gallop — hij zou voor dien tocht minstens een etmaal noodig hebben! Neen, het was wel zoo veilig, kalmpjes mede te gaan met deze goed bewapende lieden die voedsel hadden en water!

Intusschen maakten zich gedaanten los uit de wolk, en drie ruiters kwam met gestreken teugel over de vlakke aanjagen, en hielden hun met schuim overdekte paarden met een ruk in. De voorste, een magere kerel, met een ouderwetsch geweer bewapend, ingelegd met parelmoer en zilver, schreeuwde iets in de taal van zijn land dat Raffles deed sidderen van vreugde.

Die twee dappere kerels waren er dus in geslaagd, het ongelukkige jonge vrouwtje te redden van den vuurdood! Zij hadden zich met haar uit de voeten weten te maken! Zij waren vrij!

Het gelaat van den sergeant vertrok op een vreeselijke wijze, en dreigend kwam hij op Raffles toerijden, en vroeg met ijzingwekkende kalmte:

— Je zeide immers zooeven, dat je alleen hier was gekomen? Je hebt gelogen! Nog twee menschen waren bij je — jullie zijn gekomen met een spookvogel, een van jullie duivelsche uitvindingen, en Aminda is ontvoerd, die onzen ouden Meester had moeten vergezellen naar de velden der gelukzaligen! Ontken je dat?

— Geenszins! Het is zoo — en ik ben ver-

heugd dat mijn vrienden er in geslaagd zijn, een jonge, onschuldige vrouw uit de klauwen der fanatieke priesters te redden!

De sergeant trok halverwege zijn blinkend zwaard uit de scheede, toen een der soldaten zijn hand op zijn arm legde, en op zachten toon iets zeide, dat Raffles niet verstond.

Aarzelend nog liet de aanvoerder het wapen weder in de schede terug glijden, en beval kortaf:

— Op weg! En spoed gemaakt, al moesten de paarden bezwijken!

Raffles begreep wel dat de soldaat er tegen gewaarschuwd had, den gevangene op eigen gezag af te maken. De Radja moest hier beslissen.

De stoet zette zich weer in beweging, maar de drie boodschappers bleven achter, om hun uitgeputte paarden wat rust te geven. Ver achter hen kwam nu zeker het gros van den troep, de vrouwen, de soldaten, de priesters, die onverrichterzake weder naar de geheimzinnige stad in de bergen terugkeerde. Want zelfs die onbeschaafde lieden, die zeker nog nooit of maar hoogstzelden een vliegmaschine hadden gezien, moesten begrijpen, dat er geen sprake van kon zijn, de door de lucht ontvoerde vrouw weer in handen te krijgen. Het was voor hen hetzelfde alsof zij was weggevoerd op een van die toovertapijten, waarvan Sheherazade ons verhaalt in de prachtige sprookjes der Duizend en een Nacht.

Raffles werd nu veel nauwkeuriger bewaakt dan tot dusverre.

Toen de troep voor het eerst afsteeg kreeg hij gelegenheid om iets te eten en te drinken, maar dadelijk daarna werden hem handen en voeten bijeen gebonden.

Het was duidelijk dat hij thans veel schuldig nog was in de oogen dier Hindoes! Het betreden van verboden gebied bij een tempel is heiligschennis, en wordt zwaar gestraft. Maar hoe moesten die lieden wel staan tegenover een man die het gewaagd had de uitvoering van een oud, vroom, noodzakelijk ritueel te verhinderen? Hij was des doods schuldig!

Alleen met zijn leven kon hij voor zooveel schanddaden boeten!

De rust werd gehouden in de schaduw van een klein boschje van dadelpalmen. Hier was water te vinden, en de lederen flesschen werden leeggegoten en met frisch water weer gevuld.

Men bleef hier bijna twee uren, want de hitte was zoo moorddadig, dat het onmogelijk was, de reeds vermoeide paarden verder voort te

drijven.

Raffles werd thans zoo zorgvuldig bewaakt dat geen zijner bewegingen aan de soldaten ontging. Met een vingerdikke riem waren zijn polzen bijeen gebonden, en deze weder met zijn samengesnoerde enkels, zoodat hij alleen in sterk gekromde houding een weinig rust kon genieten.

Maar hoe moeilijk zijn houding ook was — Raffles sliep twee uren aan een zoo rustig als in zijn eigen bed! Hij was er de man niet naar, om vooruit te loopen op de dingen die komen moesten en als een van die dingen de dood was, dan behoefde dat niet te beletten, nu hij nog leefde, de rust te genieten, die hij behoefde.

Laat in den middag werd de tocht voortgezet. Tot dusverre had men in de verte nu en dan een paar boerenhuizen gezien, iets wat op een akker geleek, en dan steeds in de nabijheid van een der kleine meren, die men daar vrij talrijk aantreft, maar nu werd de eentonigheid van het landschap urenlang door niets meer gebroken. Een ware zandzee strekte zich voor hen uit. Hier en daar groeiden wat vijgeboomen in den dorren bodem, op sommige plekken verrees een lage heuvel, met wat armelijk struikgewas bedekt, en dat was alles.

Maar de sergeant vergiste zich geen enkel oogenblik, en scheen zoo zeker op zijn doel af te gaan, alsof hij langs een gebaanden weg trok.

Nadat de zon achter de kim was verdwenen trok de kleine troep nog een paar uren verder, en toen werd het bivak opgeslagen aan den voet van een kalen rots, die nog hitte uitstraalde, ofschoon de zon al twee uren verdwenen was!

Indien Raffles al het voornemen mocht hebben gehad, zich zonder eenig hulpmiddel weder in de woestijn te wagen, dan zou hem dit toch onmogelijk zijn gemaakt door de scherpe bewaking, die op hem werd uitgeoefend. Men had wat droge takken en gras bij wijze van legerstede voor hem uitgespreid, dicht bij het houtvuur, en vlak naast hem stonden voortdurend twee mannen met getrokken zwaarden, die om de twee uren werden afgelost en die geen oog van hem afhielden.

Niet zoodra had Raffles dit bemerkt of hij legde zich glimlachend op een zijde, en sliep bijna onmiddellijk in, ondanks de touwen die hem geboeid hielden.

Door de gedwongen houding echter voelden zijn ledematen pijnlijk aan, toen hij bij het krieken van den dag ontwaakte. Gelukkig werden de touwen weder losgemaakt, toen de tocht moest worden hervat, daar het hem anders onmogelijk zou zijn gevallen, een paard

te berijden. Hij werd echter aan alle kanten omringd door soldaten, en aan vluchten viel niet meer te denken.

Weer veranderde het landschap, want de bodem werd waterrijker, en daarmede nam de plantengroei toe. De akkers werden talrijker, overal groeiden dadelpalmen, olijfboomen, heesters vol geurige bloemen. Het terrein werd heuvelachtig, de hitte werd minder drukkend, door de nabijheid van veel water, en Raffles genoot ondanks zijn toestand van de heerlijke natuur, die zich begon open te vouwen gelijk een waaier voor zijn verrukte blikken.

Een paar maal hief hij het hoofd op en staarde naar de lucht, die diepblauw was. Tegen het middaguur meende hij in het Oosten een zeer kleine stip te zien, die zich in een kring op groote hoogte bewoog.

Zou het de vliegmachine kunnen zijn? Zouden zijn vrienden, indien het zoo was, den kleinen troep ruiters daar beneden bespeuren? Zij zouden toch niet de dwaasheid begaan, neder te dalen, en een aanval te beproeven, die onder deze omstandigheden moest mislukken? Het was zeer moeilijk, hier een goed landingsterrein te vinden, want overal verhieven zich nu bosschen, en afzonderlijke boomgroepen, en zelfs al zou het gelukt zijn — de wraakzuchtige Hindoes zouden Raffles met een enkelen zwaardslag stellig hebben gedood, voor nog de wielen van het vliegtuig den bodem aanraakten!

Maar daarboven hadden zij uitstekende kijkers! Zij moesten den troep dus al hebben ontdekt, en konden waarnemen, waarheen de gevangene vervoerd werd.

Als de tijd gunstig was, zouden zij zeker niets nalaten, hem te redden!

Toen Raffles dit met zich zelf was eens geworden, kwam er juist een groote troep ruiters uit het Noorden aanrijden, prachtige kerels op de schoonste paarden, die Raffles nog ooit gezien had. Allen droegen harnassen van blinkend koper, die echter alleen hun borst en rug bedekten. Het overige van hun lichaam was gestoken in een sneeuw witte stof, die er uit zag als zijde.

Zij waren ongeveer dertig in getal en bewapend met lange lansen en groote, kromme zwaarden. Ieder hunner had een klein, rond schild aan den arm, dat schitterde in de stralen van de zon. De paarden waren prachtig getuigd. Raffles begreep dat hij te doen had met de lijfwacht van den machtigen heerscher van Mandrapora.

Een hopman op een prachtige schimmel

reed vooruit. Zijn hoofd was gedekt met een zilveren helm, versierd met een grooten bos reigerveeren.

Het oog strak gevestigd houdend op Raffles sprak hij op gedempten toon eenige woorden met den sergeant. En Raffles begreep aanstonds dat die nacht een boodschapper was vooruitgezonden naar de hoofdstad, die den heerscher al op de hoogte had gebracht van wat er was geschied.

De geheele troep maakte keert, en snel trok men verder. Ongeveer een uur later toen de troep op den top van een lagen heuvel was aangekomen, die geheel met bosschen was overdekt, lag plotseling Mandrapora voor hem.

Onwillekeurig slaakte Raffles een uitroep van bewondering.

En het was ook als een sprookje, die witte stad met haar marmeren paleizen, haar tempels met bronzen en zilveren deuren haar sierlijke daktuinen, aangevuld tegen de helling van een lagen berg, en bespoeld door de wateren van een vrij breeden stroom.

De stad was ommuurd. Zij telde zeven poorten, en om twee uur in den middag van dien dag trok de stoet door een van die poorten, waarvan de geweldige bronzen deuren zich langzaam openden, de stad van Radja Gandar, van Mandrapora binnen.

**Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret
boven een gas fijne champagne**

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES WORDT PAARDENTEMMER.

Raffles had hooren spreken van deze en andere steden, en hij wist, dat het bijna onmogelijk was voor den blanke, ze te bereiken. De bevolking was vijandig, en meerendeels waren deze sprookjessteden van de bewoonde wereld gescheiden door breede gordels van woestijnzand, die men alleen maar kon overtrekken in groote troepen, uitstekend gewapeld, en voorzien van veel levensmiddelen en water.

Maar dan waren er ook nog plaatsen, verborgen in de binnenlanden, waar stellig nog geen enkele blanke den voet had gezet. In geheel Mandrapora zag hij geen enkel Westersch gezicht. Het waren allen Hindoes, meesters en slaven, soldaten en priesters. Vrouwen zag hij slechts zeer weinig. De meesten bevonden zich zeker op de koele binnenplaatsen achter die witte, gesloten muren met hun kleine, smalle, getraliede ramen.

De stad werd voortreffelijk onderhouden, en alles blonk van reinheid. Hij zag troepen slaven onder de leiding en het toezicht van een reusachtigen Chinees, die met bezems de straten reinigden. Kundige ingenieurs hadden den hoofdstroom afgetapt, en smalle kanalen liepen overal door de stad, en konden het vuil met zich medevoeren.

Raffles zag uit naar auto's, maar hij ontdekte er geen enkele! Of de oude Radja had een afkeer van het nieuwe vervoermiddel, of hij had er misschien nog nimmer van gehoord, en was te conservatief geweest, om, met den dood voor oogen, nog een proef te wagen.

Wel zag hij enkele door paarden getrokken wagens, de meeste van een zeer sierlijken vorm, en zooals men nergens anders ter wereld zou kunnen vinden.

De stad was zeer klein, tenminste van een Westersch standpunt, en wat het aantal huizen betreft. Zij leek slechts groot, omdat die huizen ver uiteen waren gebouwd, en omringd door tuinen, die soms ware parken waren.

De kleine troep bereikte een soort van plein, in het midden waarvan een fontein opschoot, en haar water glinsterend en parelend liet terug vallen in een groote, marmeren kom van wel tien meter doorsnede, en versierd met een

achtal beelden, die de meesterhand verrieden.

Een fontein in het midden van de woestijn! Het moest schatten gekost hebben om iets dergelijks hier aan te brengen.

Eensklaps kreeg Raffles het gezicht op een huis, grooter dan alle anderen, en dat ongetwijfeld het paleis moest zijn van den Radja. Het hoofdgebouw had een enkele verdieping, en een plat dak, ingericht als een hangende tuin, vol palmen en struiken, en reusachtige kuipen met bloemen. Daarnaast verhieven zich torenachtige hoekgebouwen, met ronde koepeldaken, kanteelen en boogvensters. Dit paleis moest millioenen gekost hebben, want de buitengevels waren opgetrokken uit het zuiverste, sneeuwwitte marmer. Het huis had een groot voorplein, dat met een verguld hek was afgesloten, en in het midden daarvan was een deur, te weerszijden bewaakt door twee bronzen, gevleugelde monsters.

Op het voorplein schreden een paar soldaten in dezelfde prachtige wapenrusting langzaam heen en weder. En juist op het oogenblik dat de kleine groep aankwam, werd het levendig op het plein. In het hoofdgebouw ging een poort open, waarvan de twee koperen deurhelften, bijna drie meter hoog, langzaam vaneen weken en doorgang verleenden aan een kleinen stoet ruiters. Raffles herkende aanstonds den vorsten man. Het was Radja Gandar. Hij zat op een ros, zwart als de nacht, glanzend van huid, en dat een rood lederen tuig droeg. De Radja werd gevolgd door een achtal mannen, en toen kwamen er eenige halfnaakte mannen, die met moeite een wit paard in bedwang hielden, dat slechts een hoofdstel droeg, of liever een soort van halster, waaraan een lange, lederen riem was bevestigd. Het paard was blijkbaar nog zeer jong en steigerde, of wierp de achterbeenen in de lucht.

De hopman hield voor het hek, tusschen de beide gevleugelde monsters en Raffles keek naar den Radja, die een waarlijk vorstelijken indruk maakte, toen zijn aandacht plotseling getrokken werd tot het paard dat hij bereed. Hij had nog zelden zulk een schoon dier gezien, en toch was er iets vreemds aan.

Het hield den kop op een zonderlinge wijze, hoog opgeheven. De oogen glansden op een zonderlinge wijze, als groote, vurige karbonkels.

En een oogenblik later zag Raffles tot zijn afschuw dat het ook inderdaad karbonkels waren! Hier bestond dus nog dat weerzinwekkende bedrijf — hier lieten de zeer rijke heerschers hun prachtigste paarden de oogen uitnemen, en vervangen door edelstenen van ongehoorde waarde! Meestal worden hiervoor karbonkels of robijnen gebruikt. De kunstooogen van dit schoone dier waren zeker zoo groot als kippeneieren, en op een bijzondere wijze geslepen. Het dier kon dus alleen maar door den teugel bestuurd worden, en was hulpeloos wanneer het niemand op den rug voelde.

— Wat een barbaren! bromde Raffles voor zich heen. En slechts te voldoen aan een ijdele gril! Wat is hierbij vergeleken het plukken van een struisvogel, ten gerieve van onze mooie vrouwen — wat is de jacht op zilvervossen en otters? Hoe is het mogelijk, zulk een prachtig dier op zoodanige wijze te verminken!

Maar spoedig werd zijn aandacht naar iets anders getrokken. Een man had zich zooveen op den rug van den schimmel geslingerd, en hij lag er in een oogwenk weer af, en werd op den grond geslingerd. Een tweeden man verging het niet beter. Het dier hapte woedend naar zijn onbeschermd been, en toen de ruiter dit terugtrok, boog hij zijn rug tot een hoepel en de ruiter verliet zijn rug nog heel wat sneller dan hij er op geklommen was.

De grond was hard, en de arme kerels kwamen dus leelijk terecht. Men had met groote moeite het paard een hoofdstel aangedaan, met een Spaansch bit, dat het weeke mond vleesch gruwelijk pijn deed, als men te ruw aan de teugels rukte. Maar gezadeld was het nog steeds niet. Vier, vijf malen poogde een der stalknechts het met koper beslagen zadel op den rug van het springende paard te werpen, en even zoovele malen schudde het dier dat onbekende, zware ding af, en trachtte zich los te rukken van den langen riem. Zes sterke mannen waren nauwelijks in staat, het paard te bedwingen, dat hoe langer hoe zenuwachtiger werd.

En eindelijk hield Raffles het niet langer uit, en riep zoo luid hij kon in de taal der Hindoes:

— Gij martelt het dier! Dat is niet de wijze om dit paard te temmen! Gij jaagt het schrik aan, en het is halfdol!

De Radja wendde langzaam het trotsche hoofd in de richting van den spreker. Toen dreef hij het paard met de karbonkeloogen tot vlak bij het vergulde hek, en keek van zijn

groote hoogte op den gevangene neer. Raffles moest erkennen dat Gandar een zeer schoon man was, jong nog, zeker niet ouder dan vijf en twintig jaar, met een licht gebronsd gelaat, en een spitsen, gitzwarten baard. Hij was volkomen naar de Oostersche mode gekleed, en ook zijn rijdier was getuigd op de wijze der Indiërs.

Maar er lag een wreede, koude en hooghartige trek op dat schoone gelaat, terwijl hij op den Westerling neerzag. Toen vroeg hij kortaf, zich tot den hopman wendend:

— Is dit de man? Breng hem bij mij.

Het hek werd geopend, en de kleine afdeeling ging binnen. Een kort bevel, een paar mannen kwamen toeijlen, en Gandar steeg van zijn paard, en trad afgemeten op den gevangene toe. Waarlijk koninklijk zag hij er uit in het gewaad van witte zijde, de broek die nauw om de enkels sloot, de rijlaarzen van zacht, wit leder, reikend tot even onder de knie, en de kunstig gewonden tulband, met de reigerveer, die door een diamant zoo groot als een hazelnoot werd vastgehouden.

Van de schouders hing een lange mantel, eveneens van witte zijde, maar gevoerd met een pauwblauwe stof. Van den rechter schouder tot aan de linker heup liep een breede bandelier van goudkleurig fluweel, bestikt met gouddraad en parelen, en daaraan hing zijn groot, krom zwaard, in zijn scheede van blauw leder. De greep ervan was van ivoor, kunstig besneden.

Hij hield vlak voor Raffles stil en vroeg in voortreffelijk Engelsch, hem doorborend aanziende met zijn groote, nachtzwarze oogen:

— Men heeft U aangetroffen binnen de omheining van het heilig tempelgebied. Gij hebt onze wetten geschonden. Maar men heeft mij bericht, dat gij en Uw vrienden nog iets veel ergers hebt gedaan. Gij hebt een Sutti belet. Weet gij wel, vreemdeling, dat gij U daardoor vergrepen hebt aan onze heiligste voorschriften? Weet gij dat wij U daarom kunnen dooden?

— Ik heb gedaan wat ik mijn plicht achtte, antwoordde Raffles eenvoudig. Ik ben een Engelschman, en ik kon niet dulden, dat voor mijn oogen een jonge onschuldige vrouw, een kind nog, en schoon als de lelie des velds, schoon als een zonsopgang, den vreeselijken vuurdood stierf!

Raffles had met opzet deze bloemrijke taal gebruikt. Hij zag dat het gelaat van den Radja op zonderlinge wijze vertrok. En dat er een schuwe, gejaagde uitdrukking kwam in de heerschzuchtige, zwarte oogen. Het duurde

evenwel maar een seconde. Toen hernam hij koel :

— Dit waren Uw zaken niet. Er werd gehandeld naar de voorschriften van onzen godsdienst, naar de wetten van dit land, naar de eischen van onze hooge priesters.

— Dan is het vreemd dat gij niet tegenwoordig waard bij de Sutti, Radja — want Uw hooge priesters eischen ook, dat de naaste bloedverwant van den doode aanwezig is bij de ter doodbrenging zijner weduwe.

Een oogenblik leek het alsof de jonge vorst zich op den onbeschaamden vreemdeling wilde werpen, en zijn hand speelde zenuwachtig met het ivoren gevest van zijn zwaard. De aderen aan zijn slapen zwollen, en hij liet een sissend geluid hooren. Maar bijna dadelijk herstelde hij zich weer en werd kalm. Zijn oogen gingen in het rond, trots en koel, en monsterden de onbewogen bruine gezichten van de lieden die op eenigen afstand stonden. Toen wendde hij langzaam het gelaat weder naar Raffles toe, en deze zag het zelfde raadselachtige licht in de zwarte oogen, toen de vorst vroeg, op zachten toon ditmaal :

— Hoe weet gij dit ? Gij schijnt goed bekend te zijn met de gebruiken van dit land, waar bijna nooit een Brit den voet zet ?

— Ik ken tenminste zijn gebruiken, zijn zeden. Maar ik ken ook die van mijn eigen ras ! Die gelasten mij, alles te doen wat mogelijk is, om een vrouw te redden, die tegen haar zin den brandstapel moet beklimmen, om een ouden man in den dood te volgen, wiens vrouw zij nimmer geweest kan zijn.

Er vloog een vale tint over het jonge, trotsche gezicht, en de Radja zeide ruw, en bevelend :

— Zwijg ! Dit raakt U niet.

Hij liet zijn stem weer dalen en vroeg bijna fluisterend :

— Gij hebt dus die vrouw ontvoerd, naar mijn mannen mij berichten. Weet gij waar zij nu is ?

— Neen, ik weet het niet !

— Bedenk wel, vreemdeling, dat je leven in mijn hand is ! Tracht mij niet te bedriegen, want het zou je niet baten. Mijn macht hier is onbeperkt. Een wenk van mij is voldoende om je ter dood te doen brengen.

Raffles glimlachte flauwtjes. Hij wist beter ! In naam had de Radja inderdaad recht over leven en dood van zijn onderdanen, maar op zijn beurt was hij, volgens eeuwenoude wetten, als het ware de gevangene van zijn eigen volk, en meer nog de gevangene van zijn hooge priesters, die hem niet toestonden, een stap buiten

zijn eigen gebied te doen. Overal werden de grenzen scherp bewaakt, en nu deze man eenmaal Radja was, al was het ook over een staat, waarvan de oppervlakte niet het tiende deel bedroeg van die van de wereldstad Londen, en hij was onderworpen aan de wetten en voorschriften, die de hooge priesters vele eeuwen geleden reeds hadden opgesteld.

Op dit oogennlik klonk er een kreet, en een derde ongelukkige staljongen werd tegen den grond gesmaakt door het woedende paard, en deerlijk verwond opgenomen. De wenkbrauwen van den Radja trokken zich samen, en zijn witte tanden werden zichtbaar tusschen het gitzwarte haar van den baard. Toen zeide hij half toornig, half nieuwsgierig tot Raffles :

— Wat zeydet gij zooeven toch ? Hebt gij kennis van paarden ?

— Genoeg om in te zien dat deze methode niet deugt voor dat paard daarginds ! Zij maken het dol met het Spaansche bit !

— Ik heb dit dier reeds een week, en niemand ziet kans, het te bereiden ! Durft gij zeggen, dat gij het kunt !

— In ieder geval zou ik het kunnen probeeren, antwoordde Raffles kalm.

— Maak zijn touwen los ! beval de Radja.

Onmiddellijk werd Raffles ontdaan van de koorden die zijn polsen bijeen bonden. Hij wreef ze, tot de bloedsoploop hersteld was, zwaaide zijn armen wat heen en weer, en liep nu onbevreesd op den schimmel toe, die daar wijdbeensch stond, trillend over het geheele lichaam, met oogen die vlammen schoten, bezweet en gewond door de scherpe, lange sporen, die met riemen aan de naakte voeten der paarden-timmers waren bevestigd.

Zes zweetende kerels hingen uit alle macht aan den langen riem, die aan den halster vast zat.

Raffles begon reeds uit de verte kalmeerend tot het paard te spreken, en plotseling greep hij het in de neusgaten, kneep er in, en blies zijn verkoelenden adem in de heete, dampende neusholten. Onmiddellijk kwam het paard een weinig tot rust, en liet toe, dat Raffles het tusschen de ranke voorbeenen tegen de borst klopte. De wilde gloed in zijn oogen verminderde een weinig.

Raffles begon met het Spaansche bit te verwijderen — een kromme stang, met punten bezet, en met zeer lange hefboomen, die het mogelijk maakten, zelfs de kaak van het dier te ontwrichten. Hij vroeg om een gewoon bit, en kreeg er een, een inheemsch natuurlijk, dat er ook nog dreigend genoeg uitzag, maar dat althans het dier niet zoo wreed zou pijnigen.

Het kostte heel wat moeite, het dier te dwingen, zijn bek weer te openen, maar tenslotte gelukte het toch. En zelfs liet het zich zadelen, tot groote verwondering van de Hindoes, terwijl Raffles het liefkoosde, en op zachte toon bleef toespreken.

Maar toen hij zich eenmaal snel en behendig in den zadel had geworpen, toen werd het dier weder razend van woede, maar — toen baatte het niet meer. Raffles had te vaak en te lang omgegaan met volkomen wilde bronchos, bijtend en schoppend, dan dat hij het niet klaar zou spelen met dit dier. Hoe het den rug ook kromde, hoe het ook rond galoppeerde, in kattensprongen, hoe het ook op de achterpooten ging staan, en naar de beenen van den ruiter poogde te bijten — niets hielp, en Raffles bleef als vastgenageld in den zadel, totdat het dier, uitgeput van vermoeidheid zich gewonnen gaf, naar den teugel luisterde en al naar Raffles het wilde draafde, stapte en galoppeerde. Raffles bracht het tenslotte, terwijl het geheel met zweet overdekt was, tot vlak voor den Radja, die weer op zijn eigen paard was gestegen, en die nu den schimmel tusschen de ooren krauwde.

Hij wierp Raffles een langen, onderzoekenden blik toe, en zeide toen :

— Gij hebt gedaan, wat mijn beste temmers in een week niet vermochten. Gij zult hier blijven, en mijn paarden temmen en africhten.

— En — mijn hals ? vroeg Raffles.

Gandar lacht zachtjes en zeide :

— Voorloopig zal Uw hoofd op Uw romp blijven. Het zal van zeer veel dingen afhangen, of gij het zult behouden !

Het was duidelijk dat de hovelingen en soldaten zeer verwonderd waren en ook niet weinig vertoornd over de lankmoedigheid van hun vorst. Er werden blikken vol haat op Raffles geworpen, maar die wist zich tenminste voorloopig beschermd door den jongen Radja.

Waarom hij hem spaarde — dat kon Raffles onmogelijk met zekerheid zeggen.

Maar hij had zijn vermoedens !

Hij nam zich echter stellig voor, die voorloopig niet te doen blijken. Die Gandar was een lastig, despotiek, opvliegend heer, die morgen zou kunnen herroepen wat hij heden beloofd had, en die misschien om een enkel woord

in heftigen toorn zou uitbreken, en de zwaarden uit de scheeden zou doen vliegen.

Maar dat er voor het oogenblik iets was, dat hem voor den dood vrijwaarde, dat stond bij Raffles vast. Wat het dan ook mocht zijn — Gandar koesterde jegens hem gevoelens, die voorloopig zijn hoofd vrij stevig op zijn schouders bevestigd hielden. Was het de kennis van wilde paarden alleen ? Misschien — maar er kon ook wel iets anders achter zitten !

Er klonken eenige korte bevelen, en een paar soldaten snelden weg.

Gandar zeide, en Raffles bemerkte tot zijn vreugde, maar ook tot zijn verwondering, dat de toon van den vorst veel zachter was geworden :

— Gij zijt mijn gevangene, maar ik zal U niet doen boeien. Gij zult in een van de vleugels van mijn paleis Uw verblijf krijgen. Het paard dat gij nu berijdt kunt gij voorloopig behouden. Doet gij aan polo ?

— Ik speel het spel vrij goed, Radja !

— Ik heb veertig zeer goede Schotsche polo-ponny's laten komen. Gij moet er Uw oordeel over zeggen.

Zij reden op dat oogenblik ver voor de anderen uit naast elkaar in de richting van het wit marmere paleis.

Gandar wendde het hoofd om, en onder de bescherming van zijn langen mantel legde hij plotseling de hand op Raffles linker arm, en vroeg, recht voor zich uitziende, en weder in het Engelsch :

— Waar is zij ? Waar is Aminda ?

De klank van de stem, de uitdrukking van de oogen onthulden Raffles plotseling alles. Hij had het vermoed, en nu had hij zekerheid. Deze jonge vorst had de tedere, maagdelijke weduwe van zijn gestorven oom lief ! Daarom had hij bij de Sutti niet aanwezig willen zijn, die hij echter onmogelijk had kunnen beletten !

En op even zachten toon gaf Raffles ten antwoord :

— Gij vraagt waar Aminda is ? Richt Uw blikken recht naar boven Radja ! Daar is zij ! Met een ruk hief de Radja het hoofd op.

Heel hoog in de blauwe lucht bewoog zich een glinsterend, grijs puntje snel in Oostelijke richting.

Het was de Duivel der Lucht !

HOOFDSTUK VII.

VERBONDEN !

Aan het uur dat nu volgde had Raffles ruimschoots voldoende om een vrij nauwkeurige inzicht te krijgen in den stad van zaken, die in dezen vreemden, onbekenden uithoek van Indië bestond.

Dat Gandar zulk uitnemend Engelsch sprak, even als de kleine Aminda was volstrekt niets bijzonders. Beiden hadden, ofschoon niet op denzelfden tijd, meer dan twee jaren vertoefd op een Engelsche school ! Met buitengewoon groote moeilijkheden had men de jonge lieden destijds over de barre strook woestijn weten heen te krijgen, tot aan het dichtstbijzijnde spoorwegstation, maar het was gelukt, beide malen. Gandar was teruggekeerd met een grondige kennis van het Engelsch — en met een dun laagje Westersche beschaving, dat nooit geheel zijn inborst en zijn geestesgesteldheid van Hindoe kon verbergen. Het sleet dan ook zeer snel weer af. Hij las eenige Engelsche boeken, en die werp hij verachtelijk in een hoek. De slappe genoegens, de onbeduidende vreugden, de kleurlooze hartstochten, daarin beschreven, konden den man met zijn vurig heerschershbloed niet behagen. Hij reed liever op een van zijn snelle paarden achter de herten, of jaagde op den rug van een grooten olifant den tijger, of speelde polo met de hoogstgeplaatste edellieden uit zijn gevolg. Maar volkomen vrij was hij nooit ! En na den dood van zijn oom wiens eenige nabestaande, dus wiens opvolger hij ook zou zijn minder dan ooit. Zijn onderdanen zouden hem niet hebben toegestaan zijn gebied te verlaten, en zij zouden hem desnoods met geweld terug halen. Wat Aminda aangaat — zij was op haar twaalfde jaar in het huwelijk verbonden met den grijzen Radja, die toen reeds bedlegerig was, oud en zwak. Naar Westersche begrippen was het een gruwelijk onrecht, maar hier, in dezen uithoek was het zeer gewoon. Ternauwernood had zij den ouden man tijdens haarzoogenaamd huwelijk eenige malen gezien. Maar dat had niet belet dat men haar naar den brandstapel had gestuurd, volgens het oud gebruik, alsof zij jarenlang zijn trouwe gade was geweest !

Maar indien zijn onderdanen ook maar hadden kunnen vermoeden, dat Gandar liefde had opgevat voor de vrouw, die dan toch in naam de echtgenoot was van zijn oom, dan zou hem dit zeker duur te staan zijn gekomen.

Dit alles vernam Raffles voor een zeer klein

deel uit den zwijgzamen mond van den Radja zelf, en voor een groot deel van een oude, babbelseke vrouw, rimpelig als een granaatappel, die zijn voedster bleek te zijn, en die een blinde liefde en vereering voor den schoonen, jongen vorst koesterde.

De vrouw heette Lakme, ze was vijftig jaar, en dus zeer oud volgens hindoebegrippen, en zij had, wonderlijk genoeg, dadelijk genegenheid opgevat voor dien blanke, die zooveel belang scheen te stellen in haar jongen meester. En toen een der soldaten haar in een hoekje fluisterend had verteld, dat die blanke de jonge weduwe gered had van den brandstapel, toen werd hij voor haar een godheid, want Aminda stond haar op zijn minst even na als de jonge vorst.

Zij was het, die in een zonderling mengseltje van Hindoesch en Engelsch dit alles aan Raffles onthulde, die overigens al heel wat geraden had.

— Maar waarom is hij niet met haar vertrokken, met zooveel geld als hij bergen kon, en heeft dit alles achter zich gelaten ? vroeg Raffles verbaasd.

Lakme keek verschrikt om zich heen, ofschoon er niemand in de buurt was, en had fluisterend geantwoord :

— Zwijg toch, blanke. Dat zou hen beiden het leven hebben gekost ! De Radja is de gevangene van zijn eigen volk, en de laatste van zijn geslacht.

— En — als hij toch vluchtte ? had Raffles aangedrongen, en het op sidderenden toon gegeven antwoord had geluid :

— Dan zouden zij hem volgen. Hij wordt voortdurend bewaakt. Zij zouden het dadelijk weten, als hij zijn paleis verliet, en hij zou niet ver komen door de wildernis. Om ons heen is een ring van zand, acht dagen reizens breed ! Slechts hier en daar is water. Binnen weinige uren zal men hem hebben achterhaald.

Toen was aan het gesprek een einde gemaakt door de komst van een soort van stalmeester die Raffles vrij hoffelijk maar met aandrang uitnoodigde, zijn kunsten als paardentemmer te toonen. En hij kreeg een paar koppige onhandelbare dieren voorgezet, die zijn gedachten op zeer reële dingen vestigde, zooals schoppen, bijtene, en steigeren !

Nu en dan wierp hij nog eens een blik om hoog, maar de grijze stip was verdwenen, naar

het scheen. Toch wist Raffles dat de vlieg-machine in de buurt moest zijn. Brand had natuurlijk moeten begrijpen, dat Raffles alleen maar naar die wonderlijke stad van wit marmer gevoerd had kunnen worden, en het was zelfs waarschijnlijk, dat hij door den sterken kijker Raffles te midden van den troep ruiters had herkend. En nu zou hij zeker het gunstige oogenblik afwachten, om te landen, en in de stad door te dringen. Er waren lichtseinen aan boord, blauwe, groene, roode en wittelichtkogels en Raffles zou slechts geduldig op het vallen van de duisternis behoeven te wachten.

De maaltijd waaraan hij des middags deel nam overtrof alles in rijkdom, wat zelfs Raffles zich had kunnen voorstellen, en hij had op dit punt toch reeds heel wat beleefd. Tot het minste stuk vaatwerk was uit zuiver goud gedreven, en de prachtige, zware, ebbenhouten tafel boog onder het gewicht van die kostbaarheden. De spijzen waren vreemdsoortig maar zeer smakelijk, en werden opgedragen door zwijgende, schoone slavinnen. Vrouwen namen er voor het overige niet aan den maaltijd deel. Tien hovelingen waren om de groote tafel geschaard. De Radja die aan het hoofd zat, scheen zwaarmoedig te zijn, en sprak weinig. Nu en dan voelde Raffles zijn blik als vragend op hem rusten. Maar de hovelingen keken wantrouwend, en met sombere blikken naar den vreemdeling, en het was duidelijk te bemerken dat zij vertoornd waren over de bijzondere eer die hem werd aangedaan. Zij begrepen niet dat men dien heiligschenner, dien vervloekten giaur niet onmiddellijk door den beul het hoofd had laten afslaan! Die had in den laatsten toch al te weinig te doen, naar hun zin! Dat was zeker nog een vleugje van den verderfelijken Westerschen invloed, waaronder hun vorst gebukt ging!

Raffles bemerkte zeer goed deze vijandige houding, maar hij bleef beminnelijk en rustig praten, en antwoordde op de zeer weinige vragen, welke Gandar hem stelde, en die meestal betrekking hadden op het leven te Londen. En zoo afgelegen was deze plek, dat Gandar zelfs nog niets gehoord bleek te hebben van de opstandige beweging, die juist in dien tijd door den nationalist Gandhi in het leven was geroepen!

De maaltijd, die plaats vond in een der fraaiste, grootste zalen van het paleis duurde bijna twee volle uren. Er werd een soort appeltaart geschonken, in kristallen bekertjes, en de slavinnen gingen rond met de geurige, zwarte, dunne sigaren, die de Hindoe zoo gaarne rookt

Maar lang voor de maaltijd ten einde was had Gandar zich zuchtend van zijn ivoren zetel verheven, en was met gebukt hoofd heengegaan — op eerbiedigen afstand aanstonds gevolgd door twee hovelingen.

Raffles begaf zich daarna weder naar het voorplein, en hervatte zijn taak, toen de ergste hitte van den dag voorbij was. Hij wist dat hij voortdurend werd bespied, zonder dat dit al te zeer opviel. Geen beweging kon hij doen of hij voelde op zijn minst een paar git-zwarte oogen vorschend op zich gericht.

Natuurlijk had hij zich den tijd ten nutte gemaakt om de omgeving van het paleis aan een zeer nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

Zoo had hij ontdekt dat zich aan de achterzijde van het marmeren gebouw een groot grasveld uitstreckte, ongeveer viermaal zoo groot als een voetbalveld, en waarvan de bestemming niet miskend kon worden door een sportsman als Raffles was. Het was een poloveld, glad als een biljartlaken, uitmuntend onderhouden en aan alle kanten omgeven door palmen, zoodat de toeschouwers gebruik konden maken van de schaduw. Rechts waren de uitgestrekte stalgebouwen en links de gebouwen voor de slaven en slavinnen. Een deel van de soldaten huisde in het paleis zelf, en wel in een der wachttorens. De achterzijde van het paleis had verscheidene ramen, maar slechts een groote middendeur, waarboven een breed balkon zich bevond, voorzien van een zonnescherm, zoodat de vorst, als hij zelf geen lust in het edele spel had, een polowedstrijd kon gadeslaan, zonder zijn paleis te verlaten.

Den geheelen middag zag hij Gandar niet meer terug. Pas bij het avondmaal, weelderiger nog dan het noenmaal, voelde hij weer de raadselachtige, zwarte oogen nu en dan op zich gericht. Maar de vorst sprak in het geheel niet.

Toen hij weder op het voorplein kwam, hoorde Raffles eensklaps zeer verwijderd naar het hem voorkwam het gebrom van een motor. Hij keek naar de lucht maar er was niets te zien. Toen zag hij naar de lieden om hem heen, maar die hadden of niets gehoord, of zij hielden het geluid voor het verre rommelen van den donder. Het werd sterker, voortdurend sterker, en toen zweeg het op-eens.

Raffles begaf zich binnen het paleis, en zocht de wenteltrap op, die naar den daktuin voerde. Hij bereiktedien ook — maar met twee soldaten vlak op zijn hielen!

Hij deed echter of zij er niet waren, en rustig nam hij plaats op een marmeren bank, met het gelaat naar het Noorden gewend. Een heer-

lijke koelte was gevolgd op de hitte van den dag. De nacht was zeer duister. Raffles zat zoo zeker een half uur, toen er plotseling een schok door hem heenging. Zijn scherp oog had een lichtschijnsel waargenomen, dat bijna dadelijk weer uitdoofde. Daarop verscheen het weer, duurde wat langer en doofde opnieuw. En dat ging zoo voort, wel vijf minuten achtereen, met ongelijke tusschenpoozen. Het was onmogelijk te bepalen, hoe ver dat licht zich bevond, en op welke hoogte van den grond, maar in ieder geval bleef de seinengever op dezelfde plek. Want dat zijn vrienden hem daar met morseteekens trachtten te bereiken — Raffles had het reeds na het eerste attentiesein bemerkt!

Hij haalde zijn sigarenaansteker te voorschijn, en spelenderwijs liet hij het vlammetje voor korten of langen tijd aanflitsen. Het was maar een kleine vlam, maar in een donkeren nacht, als er geen andere lichten zijn waar te nemen, kan men zelfs een lucifer wel op kilometers afstand zien branden!

Juist toen Raffles met zijn boodschap gereed was scheen een der soldaten achterdocht te scheppen, want hij kwam dreigend naderbij, en verbood op ruwen toon dat lichtspelletje. Raffles stak kalm zijn zwarte sigaar aan, stond op, en ging op een andere plek zitten.

Nog een uur lang genoot hij van de frissche, geurige lucht. Het was volkomen stil geworden in de paleisstad, en nergens was eenig licht te bespeuren. Nu en dan kwam de maan van achter een wolk te voorschijn.

Omstreeks half tien begaf Raffles zich naar het vertrek dat hem was aangewezen, en dat zeker zelfs het best ingerichte hotel hem niet zoo weelderig en overdadig rijk had kunnen aanbieden. Het ruime rustbed, van rozenhout, met zilver ingelegd, moest een fortuin gekost hebben. Er was een marmeren waschbekken, groot als een fontein, en voor het hooge raam hingen zijden gordijnen, met gouddraad doorweven. Van de zoldering hing een albasten lamp af, gevuld met goudgele olie, waarop de brandende pit dreef.

Niet zoodra had Raffles de deur gesloten, die geen sleutel had, en evenmin een grendel of knip, of hij hoorde de regelmatige stappen van een soldaat, die voor die deur heen en weer begon te loopen.

Het was dus wel degelijk een gevangenis waarin hij zich bevond, al was zij dan ook van marmer, zilver en goud, kostbare zijde en verrukkelijke vloertapijten.

Hij bleef een oogenblik in gedachten staan,

keek naar het hooge, smalle raam met zijn dikke tralies, luisterde even aan de deur, en toen wierp hij zich zoo goed als geheel gekleed op het bed met uitzondering van zijn rijlaarzen, en trok het zijden dek over zich heen. Een minuut of tien later begon hij te kreunen, steeds luider, erbarmelijk tenslotte, en daarbij scherp toe-luisterend.

Een paar malen gingen de regelmatige schreden zijn deur voorbij, maar toen hielden zij op, de deur werd plotseling geopend, en de soldaat met het blanke zwaard in de rechter vuist, verscheen op den drempel. De albasten lamp was blijven branden. De man keek naar den gevangene die in zonderling gekromde houding in het bed lag, en die steunde alsof hij zeer ziek was, en kwam naderbij, en boog zich wat over hem heen, wantrouwend en bianensmonds mompelend.

En op hetzelfde oogenblik trof de vuist van Raffles hem met hevige kracht tegen de kin. Raffles had alle kracht die hij bezat achter dien slag gezet, want als deze mislukte, dan was hij verloren. Maar hij was raak! De man zakte zonder eenig geluid te geven voor het bed in elkaar, voor het eerst, en waarschijnlijk voor het laatst van zijn leven op Westersche wijze gevloerd, ja knockout geslagen!

In een ommezen was Raffles uit het bed. stopte den man een stuk van een beddelaken in den mond, en bond met eenige dikke gordijn koorden stevig zijn armen en beenen, waarop hem zoodanig aan het zeer zware bed vastbond dat de man zich volstrekt niet kon verroeren.

Daar hij volstrekt geen wapens had ontnam hij den man zijn dolk, en liet die in zijn zak glijden. Hij sloop op de deur toe en luisterde aandachtig, maar niemand scheen het geluid van den val te hebben gehoord, die verdoofd was door de dikke berenvacht, welke voor het bed had gelegen.

Raffles liep behoedzaam de gang in, na de kamerdeur te hebben gesloten, ging een dwarsgang voorbij, en bereikte het dubbele deurraam hetwelk toegang gaf tot het balkon aan de achterzijde van het paleis. Behoedzaam opende hij die deuren. Hij bukte zich zoo diep mogelijk want de maan scheen juist op het balkon. Hij had zijn zaklantaren gelukkig bij zich, en gaf behoedzaam een paar seinen, tusschen een paar marmeren pilaren van de ballustrade door, en zoo dicht mogelijk boven den vloer van het balkon, zoodat men het licht niet zoo spoedig zou bemerken, tenzij men zich op vrij verren afstand bevond.

Er kwam bijna onmiddellijk antwoord. Een

licht schitterde tusschen de palmboomen dit maal kon het zich nergens anders bevinden dan aan de overzijde van het poloveld! Het duurde maar kort, maar het hart van Raffles sprong op van vreugde. Hij begon het koord los te wikkelen, waarvan hij zich voorzien had, toen hij om den tempel wilde heenkruipen, maar eensklaps hield hij op en greep naar zijn dolk want er werd een hand op zijn arm gelegd.

Bliksemssnel draaide hij zich om en keek in het vertrokken, verschrikte gezicht van Lakme, de oude voedster.

— Je wilt vluchten, vreemdeling? Je vrienden zijn daar? Je wilt vluchten met je grooten wondervogel? O, neem hem dan mee! Hij lijdt. Hij lijdt meer, dan hij zelfs mij durft bekennen. Zij is daar, niet waar, daarginds? Hij weet het en hij is wanhopig! Hij heeft met U willen spreken, maar het is hem belet. Overal zijn spiedende oogen. Neem hem mee, hij zal er U voor zegenen, dat weet ik zeker!

Een oogenblik slechts stond Raffles in beraad. Hij zelf had niets anders te doen dan een touw vast te maken aan dit balkon, en zich te laten zakken. Slechts de breedte van het poloveld lag tusschen hem en de vrijheid. Maar de Radja was jong — en hij wilde weg uit deze vergulde gevangenis, al ware het slechts om zich te vereenigen, met de vrouw die hij lief had. Die vorst had hem kunnen dooden, zonder dat er een haan naar gekraaid had, maar hij had hem het leven geschonken. Hij moest hem dus trachten mede te voeren — als hij wilde!

Zeër zacht zeide hij tot de oude vrouw, zich tot haar overbuigend:

— Waar slaapt je meester? Hoe kan ik hem bereiken? Wie zijn zijn bewakers?

— Ik zal U den weg wijzen! Voor de deur van zijn slaapvertrek houden altijd twee soldaten de wacht.

— Gandar kan dus zijn slaapvertrek niet eens verlaten, als hij wil? Zullen de soldaten het hem beletten?

— Neen. Maar zij zullen hem zwijgend op den voet beginnen te volgen!

— En als hij hen wegzendt?

— Zij laten zich niet wegzenden!

— Bevindt er zich geen raam in het slaapvertrek?

— Twee ramen — maar smal en getralied, en zeer hoog!

Raffles dacht nog een oogenblik na, en beval toen zacht:

— Wacht! Dit is een te moeilijk werk voor mij alleen!

Snel seinde hij met behulp van zijn zaklamp:

„Laat Henderson dadelijk hier komen. Ga op het licht af. Van het balkon hangt een knoopentouw af. Neem een windpistool mee.”

Hij wikkelde nu het touw los, maakte er eenige stevige knopen in, en bond toen het eene einde aan de marmeren ballustrade vast.

Toen wachtten de man en de vrouw in de grootste spanning. Alles bleef stil. Maar eenige minuten later meende Raffles met zijn scherpe oogen een donkere gedaante te zien naderen die haastig op het balkon toetrad. Er klonk een zacht, waarschuwend gesis, en toen werd het touw strak getrokken. Een oogenblik daarna verscheen het roode hoofd van Henderson boven den rand van het balkon, die zachtjes steunde en fluisterde:

— Ik heb liever een touwladder, Mylord! Maar hier ben ik. Wat moet er gedaan worden?

— Luister! Wij gaan den Radja bevrijden — als hij het wil! Voor zijn deur staan twee gewapende soldaten — maar zonder vuurwapens. Als het kan moeten wij hen onverhoeds overvallen, zonder al te veel leven te maken. Je hebt het windpistool?

— Met nog vier patronen, mylord!

— Geef hier! Ik wil hen niet dooden, tenminste als zij het ons niet te lastig maken. Zulk een kogel is voldoende om hen te bedwelmen!

Lakme had in groote spanning en bevend geluisterd naar die woorden die zij niet begreep, en op een wenk van Raffles sloop zij op haar naakte voeten de gang in, telkens stil staande, met den vinger op de lippen, sloeg tot tweemaal een hoek om, en stak toen heel voorzichtig het hoofd vooruit, om een derden hoek heen te kunnen zien. Zij trok het zeer snel weer terug, en stak twee vingers op.

Raffles trok haar achteruit, en keek op zijn beurt behoedzaam om den hoek. Hij zag een zeer ruim portaal, meer dan acht meter breed, verlicht door twee albasten lampen, en schuin tegenover hen was een hooge, ebbenhouten deur, en aan weerszijden daarvan, alsof zij uit brons waren gegoten, stonden twee gewapende soldaten, met den lans aan den voet, en het zwaard op de heup.

Raffles aarzelde niet langer, maar hief het windpistool op, mikte op de dij van een der mannen en drukte af. Er klonk een geluid als een zeer zwakke zweepslag, en de soldaat gleed langzaam langs de deurpost meen. De ander volstrekt niet begrijpend wat dit beteekende, knielde vlug neder, en voor hij zich weer kon oprichten en zijn lans vellen waren Raffles en Henderson boven op hem. Tijd om een kreet te slaken, kreeg de soldaat niet, want Hender-

son sloeg hem tamelijk onzacht met zijn korten knuppel in den nek. Het is een slag dien de Londensche politieagenten wel toepassen, en die den koppigsten en sterksten arrestant tot rede brengen.

Reeds was Raffles over het slappe lichaam heengestapt en opende de deur.

Gandar moest iets gehoord hebben en wakker zijn, want hij stond reeds voor zijn uit massief zilver gedreven bed, met zijn rechterhand om den greep van zijn prachtig zwaard.

— Trek haastig de noodige kleedingstukken aan, vergader zooveel mogelijk van Uw juweelen, en volg mij — tenminste als gij wilt! beval Raffles zacht. Aminda wacht U!

Het scheen als tooverwoord te klinken! En verder moest de vorst op iets dergelijks gerekend hebben. Want hij haalde een zilveren kistje onder zijn hoofdkussen te voorschijn, dat zeer zwaar scheen te wegen. Hij zette dit gereed, trok haastig zijn overkleed aan, schoof de roodlederen schoenen aan zijn voeten, hing het zwaard om, en zeide op heeschen toon, na een blik in het rond te hebben geworpen:

— Ik ben gereed — en ik volg U! Het leven is niets, het is waardeloos, als ik haar moet derven!

Hij keek zelfs niet om naar de twee soldaten, vroeg niet of zij dood waren of slechts gewond, zag nauwelijks de voedster, die in het langsgaan zijn hand greep, en er hartstochtelijk haar lippen op drukte.

Hij was en hij bleef de heerscher!

Raffles voerde hem snel naar het balkon terug, en de drie mannen lieten zich zakken langs het knoopentouw.

Zij waren midden op het veld toen de vlucht ontdekt werd. De studeuren vlogen open, en twee bereden soldaten kwamen gillend en met hun zwaarden zwaaiend aanrijden.

— Schiet op de paarden Henderson, beval

Raffles kortaf.

Maar voor Henderson zijn revolver had kunnen trekken klonk er een scherpe knal van onder de palmen, en een der paarden, als door den bliksem getroffen, stortte neer, zijn ruiters meesleurend.

En het andere paard werd onbestuurbaar door schrik.

Het volgende oogenblik hadden de drie mannen den rand van het veld bereikt, waar Brand, met het rookende geweer in de vuist, hen toeriep:

— Haast je! De vliegmaschine wacht hier vlak bij!

Tien seconden later waren allen aan boord, en met een machtig geluid, als een zegevierenden adelaar, verhief het toestel zich in de lucht. Achterin zaten Gandar en Aminda — zeer dicht bij elkander, maar dat kon wel het gevolg zijn van de bekrompenheid van dat smalle verblijf . . .

Een half uur later daalde zij op nauwelijks tien minuten gaans van een groote stad, ver in het Zuiden, en Gandar, Aminda vast omsloten houdend, richtte vast zijn zwarte oogen op het gelaat van Raffles, en zeide:

— Ik vrees dat ik U dit nooit zal kunnen vergelden, vreemdeling, wiens naam ik zelfs niet ken! Maar neem dit als teeken van mijn dank.

En Raffles hield een robijn, zeker zoo groot als een okkernoot, in de hand.

— Ik geloof dat die steen zeer veel waard is, hernam Gandar glimlachend. Maar tracht hem niet in Indië te verkoopen, laat hem zelfs nimmer zien aan een Hindoe. Het kan een blanke het leven kosten, als hij in het bezit wordt gevonden van het Oog van Vishnoe, dat is de naam van dezen steen! Vaarwel — en wees bedankt!

De volgende aflevering bevat:

Het oog van Vishnoe.

VERSCHENEN

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten; foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grootte zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, V olven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.
Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885